Buffalo Bill

2

EROUL FAR-WESTULUI

CAVALERII ROSII

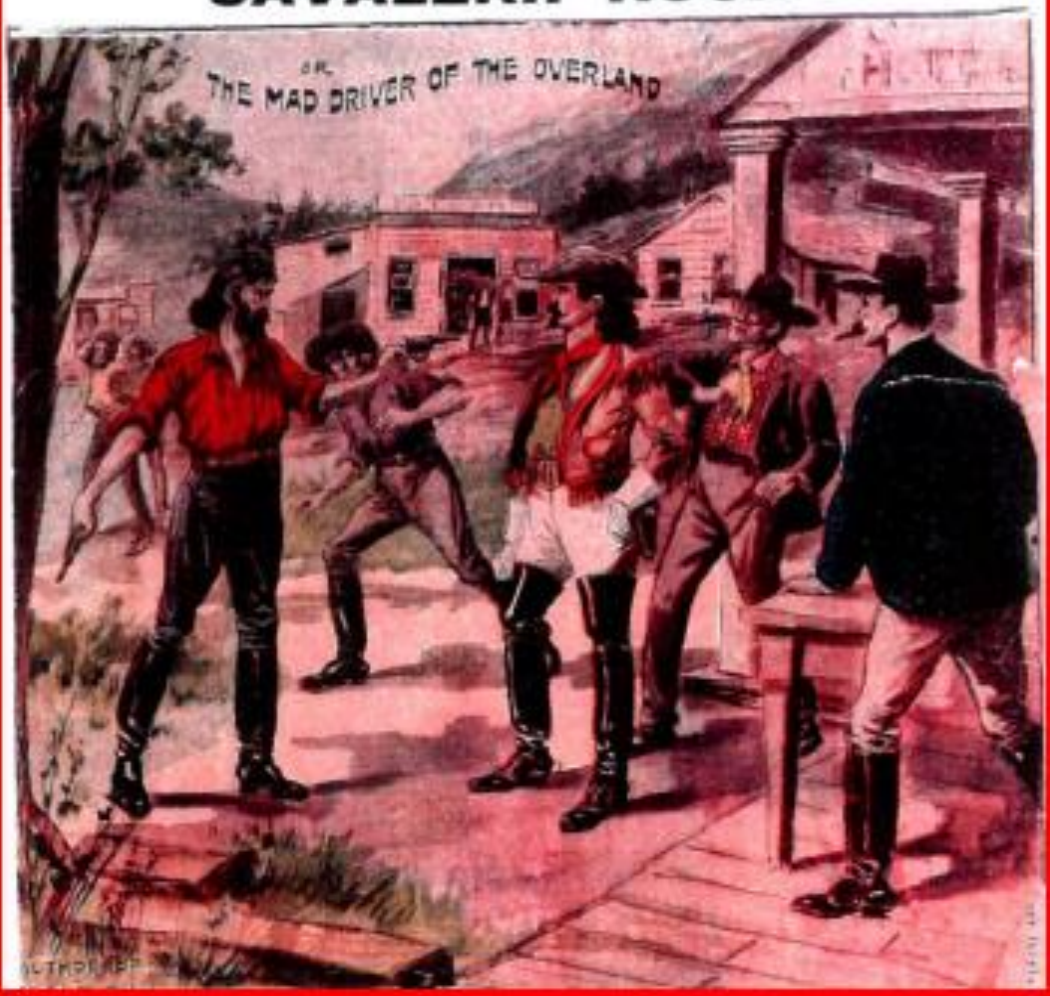

BUFALO BILL

Eroul Far-Westului

Singura ediţie originală autorizată de colonelul H. W. CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 2

CAVALERII ROŞII

V.1.0

Traducere din franceză de Aurel Lupaştean

Editare ALUCI
2009

CAP. I
JEFUIREA DILIGENŢEI

Încet, în gâfâitul de nesuportat al celor şase cai ai săi, diligența urca cu greu serpentinele drumului poştal care străbătea muntele.

În sfârşit, ea a ajuns pe culme. Surugiul şi-a oprit caii pentru a-i lăsa să răsufle un pic şi şi-a plimbat privirea peste priveliştea neasemuită care se întindea sub el în toate direcțiile. Deşi contemplase de-acum de mii de ori acest peisaj, resimțea întotdeauna nevoia să-l admire cu un nou entuziasm.

Surugiul avea o frumoasă față bărbătească, a cărei expresie cutezătoare şi energică, cu ochi scânteietori ce exprimau curaj şi barba brună dădeau de gândit că Sam – acesta era numele său – nu era un adversar de disprețuit într-o luptă.

El avea reputația de a fi cel mai experimentat, cel mai îndemânatic şi mai curajos dintre surugiii care circulau în toate sensurile pe drumurile anevoioase ale munților Stâncoşi.

În diligență se aflau câțiva călători, care nu puteau să renunțe la contemplarea panoramei muntoase, splendid desfăşurată sub ochii lor ca o hartă în relief.

— Şi-acum la trap! a strigat Sam cailor după vreo câteva minute de oprire.

Însă abia s-a pus atelajul în mişcare, că deodată de la stâncile şi tufişurile ce mărgineau drumul a izbucnit o violentă salvă de puşti. Cei şase cai s-au prăbuşit. Sam a lăsat să-i scape frâiele şi biciul, a agitat brațele în aer şi s-a prăbuşit pe spate pe acoperişul trăsurii, în timp ce sângele îi curgea uşor pe față.

Din interior au izbucnit strigăte de groază şi cu toate că nu era de aşteptat nici o rezistență din partea pasagerilor înspăimântați, focul a continuat, întreținut de invizibilii trăgători.

Puțin câte puțin, strigătele, gemetele, chemările şi horcăielile. Au slăbit în diligență şi în sfârşit, liniştea morții s-a întins pe loc.

Împuşcăturile n-au încetat totuşi. În cele din urmă s-a arătat deasupra stâncilor o egretă de pene, asemănătoare acelora care împodobesc coafura şefilor indieni. Sub această egretă a apărut o față albă hidos zugrăvită, după moda indiană, cu desene barbare, în culori. Satisfăcut de liniştea de moarte ce domnea în jurul lui,

nelegiuitul a ieşit din spatele stâncilor şi s-a apropiat de atelajul doborât. Curând şi-a făcut apariția o a doua siluetă, apoi o a treia, o a patra, o a cincea, până când la fața locului s-au adunat în sfârşit treisprezece bandiți de drumul mare, deghizați în indieni, având cu toții carabinele încă fumegând. Nici unul dintre ei nu vorbea, nici unul dintre ei nu făcea un pas inutil.

Ei au alergat spre trăsură, ca şi cum ar fi fost de dinainte puşi la cale. Au fost deschise uşile şi cadavrele aruncate afară. Printre acestea se găseau o femeie şi un copilaş, însă acest spectacol jalnic nu i-a emoționat nicidecum.

Totodată, unul din bandiți s-a cățărat pe scară. El s-a aplecat asupra surugiului pentru a asculta dacă mai respira încă. Acest examen a părut să-l satisfacă, deoarece după ce a scotocit buzunarele bietului Sam, a sărit jos şi s-a alăturat tovarăşilor săi.

Ucigaşii n-au pronunțat toată vremea nici un cuvânt şi comiteau în linişte groaznica nelegiuire, ca nişte lucrători ce-şi îndeplinesc o treabă urgentă. Unul dintre ei a tras din interiorul trăsurii un sac mic din piele şi l-a întins vecinului său. Apoi a scos de sub scaunul vizitiului vreo duzină de asemenea saci.

Cu toate că erau mici, aceştia păreau foarte grei. În această privință asta nu stârnea defel mirare, căci erau plini de praf de aur. Omul care scosese această comoară din diligență a rămas cu mâinile goale. Mereu tăcuți, ei s-au oprit, şi în şir unul după altul, cum obişnuiesc indienii, briganzii au abandonat locul însângerat al crimei lor înfiorătoare.

Ziua se întuneca puțin câte puțin şi pe cerul fără nori discul lunii pline îşi făcea ascensiunea şi îşi arunca razele argintii asupra câmpului de masacru, unde rămăseseră corpurile nemişcate întinse unele lângă altele. Această nemişcare a rămas aşa multă vreme. Apoi, de pe buzele surugiului a ieşit un uşor geamăt şi agita convulsiv aerul cu mâinile, ca pentru a căuta un punct de sprijin. El le-a lăsat în sfârşit pe frunte cu un gest de descurajare, având aerul de a căuta să-şi reamintească ceea ce se întâmplase.

Apoi s-a ridicat cu o mişcare bruscă şi cu un efort s-a pus pe picioare, clătinându-se şovăitor.

Şi-a plimbat în jurul lui ochii buimaci şi fără expresie. Deodată ei s-au însuflețit, reflectând groază şi spaimă.

Sam a văzut şi a înțeles. Dintr-un salt el a fost jos din scaunul său şi la lumina lunii a observat cadavrele tovarăşilor săi de drum, Apoi deodată, ca şi cum ar fi fost lovit de un gând, el s-a grăbit spre scaun, a privit cufărul. A schițat un gest de disperare şi a

revenit spre morți. El a făcut o lugubră revistă, trecând în genunchi de la unul la altul. I-a examinat unul câte unul, străduindu-se să surprindă pe trăsăturile lor cel mai neînsemnat semn de viață. A mers la bărbat, la tânăra mamă, a revenit la fiică, un copil drăguț. Al cărei chip surâdea încă în moarte şi a scrutat fețele răvăşite.

În sfârşit, dintre buze i-a ieşit un strigăt înfricoşător, sălbatic cum poate să-l sloboadă numai un om pe punctul de a-şi pierde mințile.

Nefericitul a sărit deodată în picioare, şi cu nişte strigăte şi gesturi dezordonate, a luat-o la fugă în noapte ca un posedat.

CAP. II
FĂGĂDUIALA LUI BUFFALO BILL

La extremitatea cea mai îndepărtată a frontierei Far-Westului, la câteva mile de locul unde diligența lui Sam fusese surprinsă de către misterioşii răufăcători şi unde avusese loc oribilul masacru de care am aflat, în fața stației poştale s-a oprit o trăsură. Au coborât trei bărbați înarmați până în dinți. Agentul poştei a primit pe cei trei nou sosiți cu respect zelos, care lăsa să se vadă că avea de-a face cu şefii săi.

Călătorii s-au aşezat în jurul unei mese pe o terasă umbroasă şi unul dintre ei a întrebat:

— Soldații încă n-au sosit, Ben?

— Încă nu, domnule, însă mă gândesc că vor apărea curând.

El abia şi-a sfârşit vorba, că a şi văzut apărând o mică trupă de cavalerişti ce urca într-un trap rapid colina pe culmea căreia era construiră clădirea poştei.

Trupa era comandată de un ofițer în uniformă. Alături de el călărea un bărbat cu înfățişare semeață şi energică, înveşmântat într-un costum din piele de căprioară.

În spatele celor doi cavalerişti veneau un sergent şi doisprezece oameni cu înfățişare solidă.

— Ah! Ah! Iată-l deja pe căpitanul Carroll, a exclamat cel care pusese întrebarea. Dar cine este acest falnic voinic ce-l însoțeşte?

— Trebuie să spun că ochii dumneavoastră au văzut ceea ce merită să fie văzut, domnule intendent-şef, a răspuns râzând agentul poştei. Nu este nimeni aici, la o sută de leghe împrejur, care să se poată compara cu acest bărbat pe care l-ați remarcat din prima privire. Cu siguranță că ați auzit vorbindu-se despre el, cu toate că nu a luat decât de puțin timp comanda cercetaşilor din fortul învecinat. Este cunoscut sub numele de Buffalo Bill regele frontierei!

— Ce spui, Ben Long? Acest călăreț să fie Buffalo Bill? a exclamat colonelul Cassiday, intendentul şef al poştelor din Overland, care făcea un turneu de inspecție cu cei doi funcționari superiori. Dragul meu, trebuie să mărturisesc că n-am văzut în viața mea un bărbat cu înfățişare atât de superbă. Se ține mândru

pe cal, un animal nobil şi măreţ, a adăugat el întorcându-se spre tovarăşii săi. Trebuie să aibă în el o forţă, cu care, într-adevăr! N-aş îndrăzni să am de-a face.

Cu aceste zise, intendentul-şef s-a ridicat, şi urmat de cei trei subordonaţi, a pornit pe drum în întâmpinarea soldaţilor.

— Sunt fericit să te văd, căpitane Carroll. N-aţi ajuns decât la jumătate de oră după noi, a spus el.

— Am venit în toată graba, a replicat tânărul ofiţer, privindu-l pe intendentul-şef cu îndrăzneală şi sinceritate.

Şi l-a prezentat pe însoţitorul său:

— Am de îndeplinit plăcuta datorie de a vă recomanda pe William Cody, şeful cercetaşilor de la fort. Îl cunoaşteţi poate sub numele de Buffalo Bill.

— Ce onoare pentru mine, Mister Cody! În sfârşit, am bucuria de a contempla chipul eroului, ale cărui întâmplări faimoase sunt admirate pretutindeni! Ai avut o idee excelentă, căpitane, de a-l aduce chiar pe omul, care mai mult decât oarecare altul, poate să ne fie folositor în acest caz prin incomparabila sa experienţă.

— Fireşte, colonele Cassiday, de îndată ce mi-aţi trimis depeşa prin care mă informaţi de asasinarea sărmanului Sam şi a pasagerilor săi, am comunicat imediat generalului Miles şi acesta a hotărât ca prietenul nostru Cody să mi se alăture. Căci Buffalo Bill ştie să se descurce mai bine decât oricine într-o afacere ca asta.

— Îmi face plăcere, căpitane, să te văd răspunzând atât de punctual la aşteptările mele, a reluat Cassiday, cu chipul mohorât de amintirea atacului comis asupra diligenţei. Trebuie să ne stabilim mijloacele de folosit pentru a pune capăt acestor oribile masacre. Întregile servicii poştale sunt ameninţate de pericole. Nu se găsesc conductori destul de curajoşi pentru a înfrunta o primejdie care sporeşte zi de zi.

— Cine este acest Sam, al cărui nume l-aţi pomenit, colonele? a întrebat Buffalo Bill, care pe timpul discuţiei coborâse de pe cal şi se aşezase cu alte persoane pe veranda umbroasă.

— Acesta-i cel mai bun conductor al nostru. Nimeni nu-l întrece prin experienţa călătoriilor şi pe de altă parte, este omul cel mai viteaz şi hotărât pe care l-am întâlnit vreodată, a declarat colonelul Cassiday. N-am înţeles totuşi de ce, cu toată îndemânarea şi prudenţa lui, s-a lăsat surprins de soartă.

— Unde se găseşte în acest moment? a vrut să mai ştie Buffalo Bill, când toată lumea a luat loc în jurul mesei şi intendentul-şef a comandat răcoritoare.

— Este bolnav. Între viaţă şi moarte. Groaznica rană ce a primit-o i-a provocat o febră cerebrală.

— A fost deci rănit?

— Şi încă grav. A fost atins la tâmplă şi glonţul după ce i-a trecut prin osul frunţii a ieşit prin vârful craniului. Cu siguranţă că i-a fost atins creierul. Probabil că criminalii l-au crezut mort, altfel cu siguranţă că l-ar fi terminat ca pe însoţitorii lui.

— Din cele ce mi-a spus generalul Miles, au fost asasinaţi cinci pasageri şi bandiţii au furat doisprezece saci cu praf de aur. N-au lăsat un cent. Au scotocit până şi buzunarele victimelor, a spus Cassiday. În delirul lui, bietul Sam a zis că a fost surprins de treisprezece bandiţi.

— E în înfricoşător! a replicat Buffalo Bill. Însă nenorocitul de conductor n-a putut oferi mai multe informaţii?

— Nu, a declarat agentul de legătură ce urmărea conversaţia. N-am să uit niciodată starea în care a sosit el aici, cu faţa acoperită de sânge, nici felul în care striga: „Morţi! Cu toţii morţi! Au luat aurul! Ajutor, asasinat!...”

— Da, a fost îngrozitor, a adăugat intendentul-şef. Va trebui pus cu forţa pe nefericit pe un pat şi de adus un chirurg. Noi vom reface chiar acum drumul diligenţei cu escortă, ca să regăsim poştalionul pe culmea montană Big View. Alături de el, răspândite pe sol, vom descoperi cadavrele călătorilor, pe care şacalii le-au şi devorat deja în parte. Acoperişul trăsurii e plin de sânge, fără îndoială cel al lui Sam. Nu vom putea descoperi alte indicii. Nu ne-a rămas nici cea mai neînsemnată urmă a ucigaşilor. Fie ca cerul să facă să izbutim, cu ajutorul dumitale, căpitane Carroll, să scăpăm pământul de aceşti nelegiuiţi!

— Vom face, fiţi sigur, ceea ce este omeneşte cu putinţă de făcut, a răspuns prompt căpitanul. Însă v-aţi gândit la o chestiune, la prietenul Cody?

— Eu încă nu mi-am format o idee clară în legătură cu acest subiect, a mărturisit Buffalo Bill. Aş vrea înainte de toate să am informaţii absolut complete în ceea ce-l priveşte pe Sam, a spus el adresând o privire întrebătoare intendentului-şef.

— Dar nu pot decât să repet ceea ce am mai spus tot ce-i mai complet în legătură cu surugiul nostru. În urnă cu doi ani a venit la noi să ne ceară un loc. Predecesorul său fusese ucis de către pieile roşii şi Sam şi-a început treaba pe un drum foarte periculos. Cu toate acestea, călătorii i-au făcut chiar din prima oară cele mai laudative elogii, şi de atunci niciodată n-am avut de regretat că i-

am, încredințat funcții care la urma urnei comportau cea mai înaltă responsabilitate. Când l-am întrebat de nume, el a spus că voia, pur şi simplu, să fie numit Sam. Puțin după asta, conductorii au organizat un concurs între ei, în care el a câştigat ca premiu o pereche de frâne de mătase. Pe deasupra, camarazii săi l-au botezat Sam cu Frâie de Mătase şi această poreclă i-a rămas. Acesta-i un om de onoare, care se prezintă ca un gentleman.

Apoi schimbând vorba, intendentul a adăugat:

— Mă întreb cum vom reuşi să-i capturăm pe ucigaşi.

— Hm! Va trebui să ne bizuim pe Buffalo Bill, a zis căpitanul Carroll. Într-adevăr, el este omul potrivit, în cunoştință de cauză!

— La ce vă gândiți în acest caz, Mister Cody? Vreți să vă încredințăm cercetările? a întrebat colonelul Cassiday pe un ton presant.

— Desigur, voi depune toate eforturile pentru a cerceta acest mister şi a descoperi pe asasini, a afirmat Buffalo Bill cu o lucire în ochii săi hotărâți.

Buffalo Bill s-a ținut de cuvânt. A doua zi în zori, el s-a îndreptat cu colonelul Cassiday, însoțiți de o escortă de doi cavalerişti, la locul atacului.

CAP. III
NEBUNIA CONDUCTORULUI

Când mica trupă a ajuns la releul poştal principal, unde surugiul rănit fusese dus şi era încă îngrijit, fermierii din vecinătate, cam vreo sută, erau stăpâniți de o emoție nemărginită.

Nefericitul Sam fusese înlocuit de un alt conductor, însă de această dată trăsura era escortată de cinci cavalerişti înarmați.

Chiar stația era o mică colonie. Aici se găseau nu numai ce trebuia pentru a repara trăsurile, ci de asemenea şi prăvălii, unde coloniştii din jur îşi puteau procura de tot ce aveau nevoie zilnic şi o duzină de „loghauses", sau case construite din trunchiuri de copaci, cu un han numit în general „taverna". În această tavernă fusese adus Sam. Proprietarul era un om instruit. El exersase în est medicina înainte de a veni să se instaleze aici în Far-West, pentru motive cunoscute de el singur. Aici continua să trateze oamenii şi animalele, în acele condiții la noroc, în acelaşi timp se ocupa de exploatarea hanului său, care era destul de frecventat. Se făIea cu îndemânarea sa de medic şi într-adevăr, Sam nu a putut fi îngrijit cu mai multă atenție şi devotament decât de doctorul Dunn.

Colonelul Cassiday s-a îndreptat deci spre tavernă cu şeful cercetaşilor şi l-a prezentat pe acesta din urmă proprietarului.

— Doctore Dunn, iată-l pe Buffalo Bill, care va locui la dumneata pentru câtva timp. Cum îi merge bolnavului nostru? Sper că starea lui s-a ameliorat...

— Iată ce numesc eu o fericită surpriză! a exclamat doctorul Dunn scuturând cordial mâna care i-a întins-o cercetaşul. Faceți-mi onoarea de a vă considera la dumneavoastră acasă, Buffalo Bill. În ce priveşte bolnavul nostru, i-a scăzut temperatura şi rana este pe cale de tămăduire, a continuat doctorul, ale cărui statură şi forță nu erau mai prejos defel ca cele ale cercetaşului.

— Ei bine, Sam a făcut vreo declarație care ar putea să ne ajute în cercetări? a întrebat colonelul Cassiday neliniştit.

— N-a spus o vorbă pe care s-o înțeleg, a declarat Dunn şi întorcându-se spre cercetaş, el a continuat: se pare că e un caz cu totul extraordinar. Bietul Sam a fost rănit cu un foc de armă.

Glonțul s-a strecurat sub osul frontal, însă a pătruns destul de adânc pentru a atinge creierul.

— Fireşte, a fost şi jefuit? a zis cercetaşul.

— Fără îndoială. Frumosul său ceas de aur şi lanțul i-au fost furate. Câți bani i-au luat mizerabilii? Nu pot s-o spun, însă Dumnezeule din cer! Ce s-a mai întâmplat? s-a întrerupt deodată doctorul tresărind.

Înaintea lor, cu părul şi îmbrăcămintea în dezordine, se ivise rănitul. Era palid ca o nălucă. În fiecare mână ținea câte un revolver încărcat.

— Am venit să vă ucid, a răcnit el, alergând spre Buffalo Bill şi tovarăşii săi.

CAP. IV
PE URME

Surugiul, în prada delirului, îşi părăsise patul de zăcut fără să fie observat. Apariția sa bruscă a zăpăcit asistența. În mod involuntar, Cassiday, doctorul Pylss şi un rândaş numit Tips s-au retras la o distanță respectuoasă. Singur Buffalo Bill a rămas pe loc. A mers chiar cu îndrăzneală în întâmpinarea surugiului, vizibil nebun, şi i-a spus cu răceală întinzându-i mâna:

— Sunt bucuros să te salut, Sam. Eu sunt Buffalo Bill.

Sângele lui rece a salvat viața persoanelor prezente. Sam a şovăit, a privit fix fața cercetaşului şi a strigat cu o voce aproape plângăreață:

— Buffalo Bill! Da, acesta-i un mare cercetaş şi acesta îmi va veni în ajutor.

— Fără îndoială. Noi te vom ajuta, Sam. Însă apropie-te ca să discutăm.

Bolnavul s-a lăsat, ca un copil, să fie adus la pat de Buffalo Bill. Şi a suportat în tăcere să i se ia încet armele din mâini.

Cercetaşul a pus fără zgomot revolverele pe masa vecină.

— Sam, trebuie să rămâi la pat şi să fii înțelegător. Voi sta pe lângă tine şi doctorul îți va prepara o băutură calmantă.

Buffalo a făcut un semn lui Pylss, care îi urmase pe cei doi oameni cu şovăială şi care s-a apucat de îndată să pregătească băutura cerută. Se înțelege că doctorul a pus un somnifer în paharul rănitului.

Sam a băut cu lăcomie, cu buzele sale arse şi contractate de febră şi cu chipul mai calm s-a întins liniştit în pat. Buffalo i-a luat mâna şi i-a vorbit duios până ce băutura şi-a făcut efectul şi amărâtul a adormit adânc.

Natural că doctorul s-a grăbit să facă să dispară revolverele şi toate obiectele care i-ar fi putut folosi ca arme.

— Ei bine! Cody, ce ai aflat din discuția cu Sam? a întrebat colonelul Cassiday, când cercetaşul a părăsit camera rănitului.

— Aproape nimic, colonele, căci sărmanul om o lua aiurea, dar mă voi îndrepta imediat la stația Danger şi acolo voi face o anchetă. Sunt convins că lovitura a fost cu grijă pregătită de o

mână lungă.

Cu aceste zise, cercetaşul s-a despărţit de intendentul-şef şi de căpitanul Carroll şi a pornit la drum spre staţia Danger, care se afla la vreo cincisprezece mile de acolo.

La Danger, Buffalo Bill a fost recunoscut de agentul poştei, Nick Sawyer, un bărbat cinstit şi hotărât, care şi-a arătat cea mai mare bucurie de a face cunoştinţă cu celebrul cercetaş. Foarte aproape de staţie se afla căsuţa în care a locuit altădată, aşa-zisul Renes de Soie. Dar agentul nu a putut satisface dorinţa lui Buffalo, care-i ceruse să viziteze interiorul cabanei. Căci locatarul purta întotdeauna cheia asupra lui şi bravul Nick Sawyer nu-şi permitea să intre prin efracţie şi fără permisiunea sa în locuinţa nefericitului, atâta vreme cât acesta trăia încă.

— Fie! Vom putea să ne lipsim de asta, a spus Buffalo Bill după o scurtă gândire. Însă spune-mi ce făcea Sam în zilele lui libere.

— Era un mare vânător şi profita de cel mai mic moment de libertate pentru a da o raită pe câmpuri cu puşca în mână.

— În ce parte prefera să se ducă?

— Hm! Asta-i destul de greu de spus. Sam nu vorbea deloc, însă eu cred că nu se îndepărta niciodată mult de drum.

A doua zi Buffalo Bill şi-a înşeuat calul şi a pornit în lungul drumului.

După scurt timp, el a sărit din şa, şi urmat de credinciosul animal, dresat ca şi un câine, a început să examineze toate potecile şi drumeagurile. La cinci mile de staţie el a întâlnit o cărare ce se îndepărta de drumul folosit de trăsurile poştale, care i s-a părut că prezintă interes. Bifurcaţia se afla chiar înainte de încrucişarea drumului diligenţei cu un mic râuleţ.

Privirea experimentată a lui Buffalo Bill a observat aici nişte urme care duceau de-a lungul râului.

Cercetaşul s-a urcat pe cal şi a urmat cursul de apă, examinând cu atenţie râul. La câteva sute de metri mai departe a întâlnit în sfârşit o cărare folosită, care lăsa impresia că iese din albie. Buffalo a mers pe această potecă mai mult de o milă şi în cele din urmă a ajuns în faţa unei crăpături în stâncă de unde ţâşnea o cascadă clocotitoare.

Intrarea prin această strungă avea abia vreo cincizeci de picioare în lărgime. Ea era închisă de două frânghii întinse transversal şi legate strâns la cele două capete de trunchiurile copacilor.

Buffalo Bill a tras de cele două capete şi a observat că malurile

torentului, acoperite de multă iarbă stufoasă, serveau ca loc de păşune unui cal. Judecând după numeroasele urme de copite care se încrucişau şi se suprapuneau, trebuia ca locul să fi fost multă vreme folosit.

De la această strâmtoare porneau cărări în diferite direcţii, dovadă că cel ce călărea, când ieşea de aici, mergea când într-un loc, când într-altul.

Buffalo Bill a pornit pe una din aceste poteci, care l-a readus în vecinătatea staţiei Danger, străbătând munţii.

A doua zi, cercetaşul a reluat examinarea diferitelor poteci pe care le descoperise, plecând de la cascadă. Însă tot ce a putut constata a fost că ciudatul călăreţ revenea aici în mod regulat, deoarece tot aici îşi lăsa calul să pască. O altă potecă pe care a urmat-o l-a condus într-o vale situată chiar în faţa staţiei.

La o zi după aceasta, Buffalo Bill s-a urcat pe unul din caii lui Sam. El l-a lăsat pe animal să meargă în voie, cu frâiele pe gât şi calul l-a dus drept la cascadă. Însă sosind acolo, cercetaşul n-a putut descoperi nimic în plus, în ciuda tuturor eforturilor şi a atenţiei sale.

În cea de a patra zi el a încălecat un alt cal, aparţinând şi acesta lui Sam. Animalul a luat-o pe acelaşi drum ca şi celălalt. Oricât de abil era cercetaşul, el nu a putut să afle pe ce căi putea să o ia Sam părăsind cascada, dacă nu revenea la locul lui de plecare.

Pentru ce surugiul în ieşirile sale solitare se oprea întotdeauna mai întâi la cascadă?

Trebuie să mă întorc chiar la locul atentatului. De acolo voi porni cercetările, a ajuns la concluzie Buffalo Bill. *Cred aproape că eu sunt nedrept în legătură cu Sam... probabil că el nu s-a înţeles cu bandiţii.*

Deci, în cea de a cincea zi el a plecat călare, însoţit de Nick Sawyer, spre înălţimea izolată unde fusese atacată diligenţa.

CAP. V
PANA ROŞIE

Şi aşa că, cu o neobosită răbdare, Buffalo Bill a reluat traseul pe care Sam, zis Renes de Soie îl urmase în călătoriile sale regulate sau nu.

În adolescența sa, şeful cercetaşilor făcuse el însuşi serviciul de curier, purtător de depeşe şi mai târziu a fost conductorul Overlandului, în munții Stâncoşi. De asemenea, el înțelegea mai bine decât nimeni altul cât trebuia să merite reputația, experiența şi curajul lui Sam pentru a putea parcurge fără accidente, zi şi noapte, un drum atât de primejdios cu un atelaj de şase cai.

După ce a ajuns, în compania lui Nick Sawyer la locul sângeroasei tragedii, a descălecat, a legat calul şi s-a dus acolo unde a fost oprită diligența. De acolo el a examinat împrejurimile. A rămas zece minute bune tăcut, plimbându-se în jurul lui cu privirea scrutătoare şi pătrunzătoare, examinând mai întâi câmpul în depărtare. Până ce ochii i s-au oprit în sfârşit pe resturile celor şase cai, ale căror oase înălbite purtau urmele de dinți ale lupilor.

La o oarecare distanță, la piciorul unui copac mare, se aflau mormintele nefericiților călători, cu cruci la căpătâi, care purtau numele victimelor acelor laşi asasini, acele nume care fuseseră găsite în registrele poştei.

Bandiții erau în ambuscadă după aceste stânci înconjurate de tufişuri. Ei trebuie să fi fost instalați de ambele părți ale drumului, căci urmele gloanțelor în diligență arătau că acestea au fost trase din toate părțile dintr-odată. Aici, pe acest loc, Sam s-a oprit pentru a lăsa caii să mai răsufle şi pentru a permite călătorilor să se bucure de vederea splendidă ce se întindea la picioarele lor. Agresorii ştiau exact ora la care diligența trebuia să treacă şi pe care drum va veni şi şi-au luat măsuri în consecință. Să vedem acum cine sunt victimele.

Vorbind astfel, Buffalo Bill s-a apropiat de morminte, în număr de cinci, şi şi-a notat pe carnetul său inscripțiile pe care le purtau.

Pe prima a citit: „Andrew Coverley, venea din Greenhill. Îşi luase biletul pentru punctul terminus al parcursului. Bagajele furate. Lipsă alte informații. Asasinat în acest loc cu tovarăşii săi”.

Pe următoarea: „Mary Saunders, venea din Greenhill. Mergea la staţia terminus”.

Al treilea mormânt purta: „Copil necunoscut, de vârstă în jur de doisprezece ani”.

Al patrulea: „Lulu Lenox. Fetiţă de treisprezece ani. Însoţea pe Andrew Coverley şi Mary Saunders”.

Şi ultimul:

„Traper necunoscut”.

Acestea erau toate informaţiile pe care le-a putut aduna despre identitatea celor cinci victime. Nimic nu permitea să-ţi dai seama pentru ce bărbatul şi femeia mergeau în Far-West în compania fetiţei, nici de stabilit relaţiile care existau între ei.

Cine putea fi băiatul necunoscut şi traperul, şi el necunoscut? Ce motiv i-a adunat în această trăsură şi care era scopul călătoriei lor?

În sfârşit, cine comisese această sălbatică crimă?

În mintea cercetaşului, crima nu putea avea jaful drept unic ţel. Căci briganzii se mulţumeau să surprindă diligenţa şi nu să ucidă pe căruţaş, decât dacă aceştia opuneau rezistenţă.

Însă de această dată lucrurile nu se petrecuseră aşa: mizerabilii împuşcaseră mai întâi caii, apoi au tras asupra trăsurii, până când toţi cei care erau înăuntru au fost ucişi. Este adevărat, una din victime a supravieţuit. Însă Sam îşi pierduse minţile şi se punea întrebarea dacă le va recăpăta vreodată şi va putea da explicaţii despre acest mister.

Şi presupunând chiar că mai târziu va fi în stare să vorbească, va putea oferi şi alte indicaţii decât cele pe care observaţiile le-au furnizat deja?

Buffalo Bill a văzut că-i trebuia mult timp pentru a examina urmele confuze care acopereau solul, dat fiind mai ales că ele erau de-acum vechi şi pe jumătate şterse.

El i-a dat deci drumul lui Nick Sawyer, ale cărui servicii erau necesare la staţie şi a găsit pe acolo în apropiere un loc bun pentru tabără. Şi-a legat calul şi s-a apucat imediat de lucru.

Era ocupat de vreo două zile cu această treabă migăloasă, pentru care avea nevoie de răbdarea unui indian, când deodată a trecut diligenţa făcând drumul spre vest.

Locul nefericitului Sam îl luase acum un bun conductor. El părea să conducă cu îndemânare atelajul său de şase cai. Dar privea în jurul lui cu o extremă încordare şi gesturile îi erau nervoase.

La cererea călătorilor, el s-a oprit pentru a-i lăsa pe aceştia să examineze locul atentatului. Au aruncat priviri înspăimântate în jurul lor şi vederea scheletelor înălbite ale cailor a părut că le produce o impresie puternică. Însă prezența cercetaşului care s-a apropiat pentru a pune câteva întrebări noului conducător i-a liniştit cu totul pe loc.

Trăsura dispăruse de mult în depărtare şi Buffalo Bill era încă aplecat asupra neplăcutelor sale urme.

El examina fărâmă cu fărâmă, cu o perseverență îndârjită tot terenul înconjurător. Nu lăsa, ca să zicem aşa, nici o pietricică fără să o privească şi să o întoarcă.

În sfârşit, el s-a oprit, s-a aplecat încă o dată şi a ridicat de pe jos un fragment de pană roşie.

Era o pană de struț, prinsă la capătul de jos cu un ac de aur de o formă ciudată, reprezentând o mână cu cei patru aşi ai unui joc de cărți. Se vedea că pana fusese ruptă şi se putea presupune că fusese pierdută de către posesorul său, fără ca acesta să observe.

Buffalo Bill a examinat-o îndelung, cu fruntea încrețită de gânduri, ca şi acul de aur, pe are erau gravate două inițiale, notate de cercetaş pe carnetul său. Apoi a pus ceea ce găsise în sacoşă şi şi-a reînceput cercetările, examinând şi studiind cea mai mică urmă.

Cercetaşul şi-a mai continuat investigațiile două zile şi s-a lăsat seara fără ca el să mai facă vreo descoperire hotărâtoare, când deodată a ajuns la o pistă largă ce părea să ducă spre nişte înălțimi râpoase şi aproape impracticabile. Ar fi fost greu de găsit pe toată frontiera un alt om în stare să descâlcească cu o asemenea perspicacitate urmele pe jumătate şterse, care fără îndoială, nu fuseseră lăsate de cai, ci de picioare de oameni. Astfel, a reuşit el să descopere ceea ce i s-a părut a fi cheia întregului mister al acestei oribile drame.

Cu un aer foarte satisfăcut, cercetaşul a revenit la calul său. L-a încălecat, a pornit în galop şi s-a reîntors la mica trupă a căpitanului Carroll, detaşat, după cum am văzut, la fortul comandat de generalul Milles.

— Ei bine, prietene Cody, a exclamat tânărul căpitan, este cu putință să te şi întorci deja? Ți-ai terminat de-acum rolul de detectiv al preriei?

— Ai să afli imediat ce am descoperit, Carroll, a replicat cercetaşul, care s-a lăsat să cadă într-un fotoliu comod. La drept vorbind, cred că îndeosebi în prezent va începe rolul nostru de

detectivi. Am fost nedrepți cu acest amărât de Sam. Sunt sigur acum că el nu este în nici un fel de înțelegere cu asasinii.

În afară de asta, Buffalo i-a arătat căpitanului pana pe care o găsise, ce făcea parte din alte constatări şi a terminat spunând:

— Rezultatul cel mai important al cercetărilor mele este, după părerea mea, că noi cunoaştem cel puțin culoarea asasinilor. Nu-i vorba de piei roşii, după cum admitea toată lumea chiar până aici, ci de răufăcători albi deghizați în indieni pentru a deturna bănuielile. Această concluzie se bazează pe descoperirea unei pene, căci nu există vreun indian care să poarte ceva asemănător. De altfel, în general indienii nu au relații directe cu stațiile noastre poştale. Ei surprind diligențele şi ucid călătorii întâlnindu-le întâmplător. Dar bandiții noştri trebuie să fi ştiut exact că printre pasageri se găsea unul care ducea doisprezece saci de piele plini cu praf de aur.

— Dar ar fi trebuit atunci ca unul dintre pasageri să fi jucat rolul de trădător. Altminteri, în ce mod mizerabilii ar fi fost atât de bine informați? a remarcat căpitanul.

— Este posibil ca spionul lor să fi fost traperul. În tot cazul, el n-a fost cruțat mai mult decât ceilalți. Briganzii şi-au stabilit bârlogul în adâncul munților la aproape şaizeci de mile până la Wild Range. Acolo, pista a devenit cu mult mai largă şi cu siguranță ea a fost produsă de cai. Aceste constatări m-au hotărât să revin pentru a mă alătura vouă. Trebuie să ştiți, într-adevăr, că această parte din Wild Range nu este locuită numai de triburi primejdioase de indieni, ci de asemenea, adăposteşte ascunzătorile încă necunoscuților cavaleri roşii.

— Imposibil! a spus căpitanul surprins. Te-ai gândit într-adevăr, Cody, că banda asta misterioasă a luat parte la acest ultim atac?

— Este pentru prima oară când ei se arată pe drumurile poştale din această parte. Până aici n-au acționat decât pe alt versant, adică mai departe de o sută cincizeci de mile. Însă eu ştiu că aceşti bandiți au în munți un refugiu pe care îl cred inaccesibil şi destul de sigur ca un pumn de oameni să poată rezista la un întreg regiment. Părerea mea este că pasagerul cu saci de aur venea de foarte departe. După cum ştii tu însuți, căpitane, trebuie să facem un mare ocol ca să străbatem muntele. Probabil că aceşti cavaleri roşii n-au încercat probabil să atace din altă parte a masivului victima pe care o aveau în vedere. Poate că obişnuitele lor locuri de nelegiuiri nu le mai păreau destul de sigure. Pentru aceasta au venit ei aici. Urcați pe cai buni, au putut face mai rapid traseul

străbătând direct muntele, când trăsura a fost nevoită să urmeze o cale foarte sinuoasă.

— Într-adevăr! Cred că înțeleg, a spus gânditor căpitanul Carroll. Acest traper necunoscut poate că era un complice şi el i-ar fi putut avertiza la timpul potrivit pe tovarăşii săi. Dar ce-i de făcut în prezent?

— N-am revenit aici decât pentru a-l căuta pe unul din cercetaşii mei. Trebuie ca el să mă ajute în această treabă de detectiv de care vorbeai, căpitane, a răspuns Buffalo Bill. Cu permisiunea generalului Milles, eu voi prelua un grup de zece oameni, pe care îi voi alege dintre cei mai buni şi la nevoie, căpitane, va trebui să treci peste ei şi să mă ajuți.

— Ei bine, prietene, să-mi dai ocazia, a replicat tânărul ofițer râzând. Hotărârea dumitale este un ordin, Buffalo Bill. Căci este fireşte de cel mai mare interes de a pune mâna pe aceşti periculoşi bandiți... Dar mi se pare că încă mai ai câteva chestiuni de spus?

— Ți-ai dat seama, Carroll. Vreau să-ți destăinui proiectele, căci pentru a reuşi în acțiunea noastră am nevoie de ajutorul vostru activ. În acest moment se află la corpul de gardă un dezertor care a fost prins recent, un ticălos care are asemănare cu mine.

— În regulă deci, a replicat căpitane Carroll mirat. Însă...

— Ascultă numai, căpitane, l-a întrerupt cercetaşul surâzând. Doresc ca dumneata să aduci de la fort în secret pe acest om în timpul nopții. Nu trebuie ca omul vostru să fie informat cu ceva. De asemenea, îmi vei da la reîntoarcerea mea, pentru a însoți prizonierul, doi dintre cei mai buni cercetaşi. În ce te priveşte, căpitane, fii atent la ceea ce scapă să spună dezertorul şi în acelaşi timp, îți voi promite o recompensă pentru capturarea sa. Îți pui capul la mezat.

— Drace, să mă ia dracul. Cody, dacă am înțeles un singur cuvânt din ceea ce-mi ceri!

— Ține-te de tot ce ți-am spus, prietene Carroll, a reluat cu un uşor surâs Buffalo Bill, Vreau să mă bărbieresc cu totul. Să mă îmbrac cu uniforma lui şi să joc rolul dezertorului evadat. Voi pătrunde în munții sălbatici şi mă voi refugia la pieile roşii, sau la bandiți, după cum va fi întâmplarea... Ai înțeles?

— Dar, Cody, planul tău este extrem de primejdios! a exclamat căpitanul foarte palid, clătinând din cap.

— Nu sunt de aceeaşi părere, a răspuns Buffalo Bill cu un gest de indiferență. Nu uita, prietene Carroll, că trebuie să trec drept Dawe Dawson, dezertorul. O voi lua pe drum câtăva vreme şi

doresc ca vreo câțiva din cercetaşii mei să ia trăsura la fiecare din deplasările lor, ca să-i am la îndemână în caz de nevoie, sau ca să pot să-ți transmit ştiri. De altfel, am să-l previn pe amicul meu, chirurgul Powell, a adăugat Buffalo Bill după un scurt moment de gândire. El este cu totul omul de care am nevoie pentru a mă servi de intermediar, să mă țină la curent cu evenimentele şi să transmită informațiile şi sfaturile mele. S-ar putea ca planul meu să aibă mai puțin succes decât mă aştept. În tot cazul, eu îl socotesc ca fiind singurul care poate să ne pună rapid şi eficace pe urmele cavalerilor roşii.

Căpitanul, agitat şi nervos, se plimba în lungul şi latul camerei.

— Cody, a riscat el în sfârşit, cu fruntea întunecată, ştiu că eşti inaccesibil sfaturilor de îndată ce ți-a intrat în cap să faci ceva. În ce mă priveşte, nici dracul nu mă sperie. Totuşi, îți promit sincer că nu mă voi vârî pentru nimic în lume într-o asemenea întreprindere.

— Nu-ți face griji, Carroll. Viața nu se pierde decât o dată... i-a replicat Buffalo Bill râzând. Şi am impresia că mormântul nu-mi va fi săpat prea curând. Soarta mi-a fost aruncată, a adăugat el ridicându-se.

— Fie precum doreşti, a declarat căpitanul Carroll cu un suspin. Chirurgul Powell va prelua cu el doisprezece din cei mai buni soldați. Dumneata vei dispune de asemenea de servitorul meu negru, credinciosul Kansas şi sper că, de asemenea, căpitanul Taylor nu va refuza să-ți împrumute pe bucătarul său chinez Ho Tung. Vei avea acolo doi flăcăi curajoşi, care se pricep admirabil în treburi de spionaj. Planul în sine nu este atât de rău... însă nu-mi place rolul pe care ți-l atribui, Buffalo Bill!

Cercetaşul s-a pus pe râs:

— Amice Carroll, trebuie totuşi să ştii că nu-mi place să mă las pus în puf. Spune-mi, dragul meu, unde se află Frank Powell. Speram să-l găsesc aici.

— Ieri era într-adevăr aici, dar l-am trimis la fort să ducă un raport generalului Miles. Mă gândesc că nu va întârzia deloc să revină şi...

— Când se vorbeşte de lup i se vede coada, a răsunat veselă o voce de bas.

Fără ca cei doi oameni să fi observat, s-a deschis uşa şi un bărbat clădit atletic, a cărui față deschisă exprima energie, hotărâre şi bunătate, a apărut în prag, râzând de surpriza celor doi prieteni.

— Frank Powell, numit de asemenea medicul cercetaş şi „Castorul Alb”, fără a mai socoti şi alte nume la fel de ingenioase, este aici la dispoziția voastră, gata de a urmări noutățile sosite. Ei bine, Billy, este ceva nou, de vreme ce ne faci onoarea cu vizita ta?

Şi cu un pumn l-a salutat pe credinciosul său prieten, şeful cercetaşilor.

— Te-ai perfecționat din ce în ce mai mult în rolul de om al pădurilor, nu-i aşa?

— Perfect! Ne aduci cel puțin voie bună, a zis Buffalo Bill. Pot să-ți spun, bătrâne prieten, că sunt bucuros de a te vedea venind taman la timp. Aşează-te şi ia una din aceste „importuri” ale căpitanului. De altfel este o marcă pe care decența nu permite să fie fumată decât odată ieşit dincolo de limitele fortului.

— Calul de dar nu se priveşte la căpăstru! a replicat tânărul căpitan răzând. De altminteri, marca mea pare să fie întrutotul pe gustul prietenului nostru Buffalo Bill, căci iată că aprinde o a treia țigară!

— Dumnezeule, când se va lăsa de tabac, diavolul va fuma frunze de varză. În adolescență am făcut prima experiență de fumător cu hârtie de sugativă şi ace de pin... şi nu era o marcă rea, ca să zic aşa.

În fine, cei trei amici s-au aşezat în jurul unei sticle şi s-au apucat de treabă, ca să facă mai amănunțit şi aprofundat expertiza țigărilor tânărului căpitan.

A fost trasat întreg planul de campanie, studiat minuțios şi discutat. Până spre miezul nopții, s-a ajuns la un acord la toate punctele şi chirurgul Frank Powell, cercetaşul, a ştiut acum exact în ce fel trebuia să contribuie la executarea în munți a proiectelor tovarăşului său de arme.

Apoi, în mare secret, chirurgul a mers să-l cerceteze pe dezertor, ajutat de unul din cercetaşii lui Buffalo Bill. El l-a scos din celulă şi l-a legat de un cal pentru a-l transfera la fort. În acest fel s-a câştiga un timp prețios, deoarece Buffalo Bill, în loc să fie obligat să se ducă el însuşi până la fort, l-a trimis pe prietenul său doctorul Powell şi putea în acest fel să plece fără nici o amânare în expediția lui aventuroasă.

Marele cercetaş a procedat imediat după aceasta la deghizarea sa.

Când s-a prezentat în fața căpitanului Carroll, cu fața bărbierită şi uniforma încheiată până la ultimul nasture, ofițerul cu greu l-a recunoscut. Şi-au dat o ultimă şi cordială strângere de mână şi

Buffalo Bill s-a strecurat afară din tavernă, evitând cu dibăcie santinelele ce păzeau micul post de soldați, şi a dispărut pe câmp.

CAP. VI
FUGA LUI SAM

Tips, rândaşul la cai, era însărcinat să supravegheze pe surugiul rănit şi se achita de misiunea lui aşa de bine pe cât îi era cu putință. Desigur, se aflau pe acolo infirmieri mai îndemânatici şi mai experimentați în tratarea pacienților însă nu exista altcineva mai devotat bolnavului şi mai zelos ca el să-l îngrijească.

Din zi în zi febra scădea atât de bine, încât doctorul Dunn, proprietarul tavernei, a sfârşit prin a declara că potrivit tuturor probabilităților, Sam s-a restabilit complet, mai puțin în ce priveşte sănătatea sa psihică.

Pentru sănătatea lui spirituală, doctorul tavernist nu era atât de afirmativ.

În delirul lui, surugiul a spus o mulțime de lucruri încâlcite, pe care Tips le nota conştiincios, ca şi cum ar fi fost declarațiile unui profet.

— Cine ştie la ce ar putea servi acestea! şi-a zis Tips. Buffalo Bill este totul şi poate totul. Aşadar, acesta este deci, fără îndoială un savant descifrator, care va şti să găsească vreo câteva lucruri folositoare în această țesătură incoerentă.

De altminteri, nu era nimic extraordinar decât aceste divagații confuze:

„Înşelătorie!... Da, vinovat!”

„Crimă!... Îndepărtează-te, răsuflarea ta e otrăvitoare... În gardă!”

„Îmi deschideam venele pentru a lăsa să-mi scurgă sângele, dacă ştiam că acesta era sângele său pe care îl am în venele mele!”

„Cu siguranță, acesta-i un jucător... E un om foarte rău.”

„Prea târziu! Prea târziu! Nu pot să atribui greşeala decât mie însumi!”

„Am fugit... dar de ce? Dumnezeu singur o ştie!”

„Cine sunt eu? Nu îndrăznesc să spun! Ce sunt eu? Un gentleman!... Vai! Nu. N-am făcu totul ca să uit că sunt un vagabond, un bate stradă... Nu... nu, asta nu-i adevărat. Eu sunt Sam Frâie de Mătase, surugiul nebun al munților Stâncoşi.”

„Cred că mi-am pierdut mințile... Ah! Ei sunt cu toții morți!”

„Comoara este pierdută! I-am văzut trăgând!”

„Feţele roşii, corpurile roşii!... totul era roşu... roşu ca sângele! Vai, Dumnezeule, pentru ce mă pui să-mi reamintesc aşa de mult!”

„Totuşi... totuşi, îmi amintesc. Caii mi-au fost ucişi... călătorii mei sunt morţi şi comoara a fost furată.”

„Da, da, sunt nebun!... Dar pot încă să-mi conduc trăsura. Pot să ucid. Pot încă să mă răzbun!... Ah, ah, ah”

Acestea erau aiurelile ce reveneau în fiecare zi pe buzele nefericitului, cu uşoare deosebiri.

Supus credincios al ordinelor cercetaşului, bravul Tips se străduia să nu lase să-i scape un singur cuvânt, căci nu se putea ştii care singur cuvânt conţinea dezvăluiri.

Cu timpul febra, am mai spus-o, a scăzut cu totul. Pacientului îi mergea vizibil mult mai bine şi i-a revenit vechea lui poftă de mâncare. Însă nu putea să obţină de la el o vorbă cu judecată.

Era evident că el nu ţinea seama de prezenţa celor din jur. Înţelegea puţin atunci când i se vorbea şi i se adresa o întrebare. În plus, era de temut că nenorocitul să nu-şi piardă definitiv gândirea.

Tips continua să se culce în camera sa, ca măsură de siguranţă pe timpul nopţii în caz de nevoie. Pe la început, somnul îi era deseori întrerupt şi devotatul servitor trebuia să meargă la căpătâiul bolnavului. Însă ultimele nopţi, au fost liniştite. Febra n-a mai revenit în culcuşul său. Dormea ore întregi ca un om sănătos.

Asta a fost o adevărată uşurare pentru bravul Tips, ale cărui vegheri îndelungate aproape că-l epuizaseră.

Tips şi-a permis deci şi el un somn mai adânc. Într-o dimineaţă, sculându-se după o noapte liniştită, a fost mai mult surprins decât alarmat, când a vrut să se intereseze de starea bolnavului, şi a văzut că patul era gol. Iar Sam dispărut. Fireşte, a început imediat scotocirea împrejurimilor pentru a-l regăsi.

A fost zadarnic. S-a stabilit numai că surugiul se îmbrăcase şi reuşise să-şi regăsească armele înainte de a se îndepărta.

Toată colonia, alarmată, a pornit în căutarea fugarului. A fost însă cu neputinţă să i se descopere urmele.

— Sărmanul băiat e nebun, absolut nebun şi singur Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat şi ce este în stare să facă!

Când a fost sigur că bolnavul său era pierdut, Tips a hotărât să se reîntoarcă la staţia Danger şi să-l avertizeze pe Nick Sawyer, agentul poştal, despre dispariţia lui Sam. Pe când călărea pe drum,

a văzut un călăreț care venea în întâmpinarea sa. Acesta era urcat pe un cal falnic, de culoarea focului, cu care părea să facă corp comun. Hainele îi erau ca de soldat, din piele, de felul celor din regiune. Pe umerii săi largi se vedeau nişte ciucuri de aur, cum poartă ofițerii.

Străinul l-a interpelat pe Tips de departe.

— Hola, prietene, cât e de aici până la cea mai apropiată stație de poştă?

— În jur de şapte mile, a răspuns Tips, ale cărui maniere şi înfățişare ale necunoscutului îi inspirau încredere.

— Vii de acolo?

— Într-adevăr, eram acolo încă acum o oră.

— Nu se află acolo un surugiu rănit care se numeşte Sam cu Frâie de Mătase?

— Până noaptea trecută Sam mai era încă acolo, însă în prezent…

— Nefericitul a murit?

— Nu, dar a prins chef de câmpuri, înarmat ca un vas de război.

— Şi eu care am pornit la drum pentru a-l vedea!… Sunt chirurg al armatei şi am primit misiunea de a-l examina. Mă numesc Frank Powell, a adăugat el răspunzând el unei întrebări ale rândaşului.

— Nu sunteți medicul cercetaş? a întrebat Tips uimit.

Frank Powell s-a mulțumit să râdă. Dar acest râs valora cât un răspuns. El a schimbat o prietenească strângere de mână cu omul şi l-a însoțit până la stația Danger.

Acolo, chirurgul a făcut cunoştință cu Nick Sawyer, care n-a fost mai puțin surprins să afle că Sam scăpase în stare de nebunie lucidă.

— Eşti deci sigur că sărmanul Sam să fie într-adevăr nebun? a întrebat chirurgul întorcându-se spre Tips.

— Pylss spune că el are halucinații… Eu nu ştiu ce fel de boală este asta, a răspuns Tips. Pot spune doar că dacă Sam nu este nebun, nu există nimeni nebun pe lume.

— Cine-i totuşi acest Pylss? a reluat Powell doar surâzând din plăcerea de a vorbi cu o nouă cunoştință.

— Hm! Mai întâi este un om superb. De asemenea, e un medic pentru oameni şi animale, însă mai întâi este un onorabil hotelier, se poate spune, un hotelier demn de Vechiul Testament, incapabil să boteze băuturile. De asemenea, este o plăcere să cumperi câte ceva de la el.

Bravul Tips era în verva lungii sale vorbării despre prietenul său Pylss, dar Nick Sawyer l-a întrerupt strigând:

— Pe cuvântul meu! Iată vechea diligență! Este prima oară când soseşte la fix după ce Sam nu s-a mai aflat pe scaunul de conductor. Trebuie să recunoaştem, Buck Riley şi-a început treaba.

— Într-adevăr, aşa-i a mormăit Tips mirat. Conductorul îşi conduce atelajul cu aceeaşi îndemânare, cum făcea Sam în cele mai bune zile ale sale. Ascultă numai cum sună din trompetă! S-ar crede că este chiar Sam în persoană, a adăugat el dând din cap, în timp ce răsuna vesela fanfară.

— Iată poşta! au strigat mai multe persoane privind în direcția de unde venea cu rapiditate atelajul.

Însă o clipă după asta, toți cei ce se găseau în stație au slobozit un strigăt înspăimântat. Pe scaunul conductorului şi cu biciuşca în mână era aşezat surugiul nebun, Sam and Renes de Soie!

Buck Riley era unul dintre cei mai buni surugii al liniei de diligențe. Dar ca toți ceilalți, cu excepția lui Sam, simțea o cucernică teamă pe drumul spre Danger. Acesta era într-adevăr destul de greu pe timp de zi, însă noaptea el oferea mii de ocazii de a-ți rupe gâtul.

Sam fusese singurul care urmase această rută temută timp de doi ani. În cele din urmă el a învățat singur şi tragic – sărmanul băiat! – cât era de primejdios! După atac, nu s-a putut găsi nimeni care să se ofere de bună voie să-l înlocuiască. Refuzul nu era decât amenințarea cu concedierea şi locul vacant l-a acceptat în cele din urmă Buck Riley, care făcea acum traiectul. Acesta n-a vrut însă cu nici un preț să consimtă să meargă şi noaptea.

Buck Riley avea pe atunci multe călătorii pe care le făcea în est.

El îşi mâna atelajul într-un trap moderat, căci drumul era râpos şi foarte accidentat.

Riley era bine dispus, fiind singurul aşezat pe scaunul diligenței. Îi plăcea să discute în timpul călătoriilor sale. Dar nici unul din călători nu manifesta dorința de a se aşeza alături de el. Toți se refugiau în interiorul trăsurii, unde, se gândeau ei, în caz de ceva, erau mai bine apărați de gloanțe.

În sfârşit, s-a ajuns la locul masacrului şi Buck s-a hotărât să-i lase pe cai să se mai odihnească un pic, ceea ce oferea călătorilor ocazia de a admira incomparabilul peisaj ce se întindea la picioarele lor.

El s-a gândit chiar să le țină un discurs convingător, în care

glorifica meritele celebrului său predecesor şi s-a ridicat de pe scaun, când deodată din spatele uriaşului copac ce umbrea mormintele recent săpate s-a ivit o apariție înspăimântătoare.

S-a apropiat un om cu o puşcă în mână, pe care o îndrepta în direcția lui Buck Riley.

— Opreşte! a strigat el cu o voce răsunătoare, ca şi cum ar fi comandat un regiment.

— Mâinile sus!

Niciodată în viața sa Buck Riley nu s-a conformat cu atâta promptitudine. El a ridicat mâinile deasupra capului, în timp ce buzele îi tremurau murmurând:

— Surugiul nebun!... Sfinte cerule, de unde a ieşit el?

— Strânge frâiele, aruncă hățurile. Aruncă-le pe felinare şi coboară de pe scaun!

Călătorii erau îngroziți. Se credeau fireşte atacați de bandiți. Doi dintre ei, care cu câteva clipe mai devreme îi uimiseră pe ceilalți prin admirabilul lor sânge rece şi care declaraseră că nimic nu era mai uşor decât să reziste în fața bandiților, s-au înghesuit sub banchete palizi de spaimă şi tremurau ascunzându-şi fețele cu mâinile. Nici unul nu se gândea să-l ajute pe surugiu şi acesta se supunea cu cât mai multă grabă să execute poruncile pe care le primea.

El a strâns repede frâiele, le-a aruncat pe lanterne şi a sărit jos de pe scaun, luând precauția de a sări de cealaltă parte a trăsurii, ca să se pună mai bine între cei şase cai ai atelajului şi colegul său nebun.

Dar Sam se grăbea straşnic. S-a cățărat rapid pe scaun. Şi-a luat locul obişnuit, a apucat frâiele şi a pus atelajul în mişcare, fără să se sinchisească cel puțin de lumea lui Buck Riley.

Acesta se tupilase deja cu bravură după un tufiş, şi cu inima bătând să-i rupă pieptul privea pitit cum se îndepărta trăsura. A înțeles imediat că nu-i rămânea altceva de făcut decât să urmeze trăsura. Călătorii din interior nu ştiau defel ce o să iasă din această aventură. Plăcut uimiți de a nu fi fost nici asasinați, nici furați, ei au sfârşit prin a-şi da seama că avusese loc doar o schimbare de surugiu poştal şi că noul conductor era cu mult mai îndemânatic şi mai cutezător decât cel vechi.

Un ins ce făcea pe îndrăznețul se lăuda că putea da piept cu o duzină de bandiți feroci şi că se va vedea în curând că nu era vorba decât de o glumă proastă a surugiului, destinată să trezească curiozitatea şi să înspăimânte pe călători.

— Dar am să-i dau o lecție acestui caraghios, a zis el pe un ton amenințător.

Şi trecând capul prin portieră, a strigat cu severitate:

— Surugiule, cum de îndrăzneşti să conduci într-un mod atât de... aiurit? Cu rapiditatea unui scamator, el şi-a retras capul, fără să acorde nici o atenție pălăriei căzute, care zăcea acum într-un făgaş sub roată. A atârnat de un fir de păr ca haidamacul să mă ucidă, a murmurat el înghemuindu-se într-un colț, alb la față şi cu vocea răguşită. Acesta nu-i surugiul şi ține o puşcă enormă în mână.

— Sfinte cerule! a gemut tovarăşul său, nu mai puțin îndrăzneț. Într-adevăr, este un bandit şi ne-a luat prizonieri.

Timp de câteva minute, cei ce păreau să nu mai termine cu laudele erau aruncați într-o tăcere îngrozitoare. Apoi printr-un ton temător şi prudent, unul din eroi a reluat în fârşit:

— Totuşi, el a rămas mereu pe traseu!

— Da, şi conduce magistral, a declarat un altul, care încerca şi el să vadă prin portieră.

Însă cu o promptitudine şi mai remarcabilă decât cea a camaradului său, s-a retras în trăsură şi a explicat că surugiul i-a aruncat o privire... însă ce privire!... De fapt, el nu-şi putea spune lui însuşi ce fel de privire era. În diligentă se aflau opt oameni. Unii mai hotărâți decât ceilalți, însă printre ei nici unul nu se gândea să pună în practică teoriile de apărare şi modul de a-i lua la fugă cu uşurință pe bandiții de drumul mare.

Atunci când trompeta a început să răsune ca o fanfară strălucitoare, călătorii au încremenit cu toții şi s-au înviorat într-o clipă simțindu-se în siguranță, cu o spaimă fără margini când s-au auzit nişte împuşcături. La câteva clipe după aceea diligența sosea în mare galop în fața stației Danger, opt oameni regăsindu-şi dintr-o singură lovitură întreaga lor bravură şi spunându-şi unii altora că asta era cea mai mare glumă ce o întâlniseră în viața lor.

— Fireşte, asta nu-i decât o farsă, a strigat cel care-şi pierduse pălăria. Dacă chestiunea era serioasă, ați fi văzut voi ce ştiu eu să fac!...

— Nu vreau să mă laud, însă diavolul nu m-a înspăimântat. Niciodată.

— Îmi aduc bine aminte că într-un atac de diligență în care mă găseam, înarmat numai cu un retevei, am pus pe fugă un întreg grup de briganzi.

— S-o crezi tu! a mormăit vecinul.

Dar cu un zâmbet dispreţuitor, omul fără pălărie l-a măsurat din cap până în picioare pe tovarăşul său de drum şi a murmurat neglijent printre dinţi:

— Eşti o curcă plouată!

CAP. VII
RELUAREA CONDUCERII DILIGENŢEI

Oamenii care se găseau în staţia Danger au rămas uimiţi observând surugiul nebun, care-i privea palid ca un mort, şi care îşi îndeplinea datoria de parcă n-ar fi renunţat la serviciul său. Sam a salutat prieteneşte pe agentul de legătură şi a aruncat frâiele rândaşului, care s-a grăbit să schimbe caii. Dar el nu şi-a părăsit scaunul.

Cei prezenţi priveau alternativ când la Nick, când la Sam, fără să ştie ce spun. Călătorii se uitau de asemenea prin portiere şi unul dintre ei a strigat indignat:

— Totuşi, ce-i cu această modă nouă de călătorie? Omul care-i aşezat pe scaun nu-i surugiul nostru şi se agită ca un blestemat cu puşca lui mare.

— Şi ce priviri ne aruncă... ce priviri, a adăugat un alt erou.

Frank Powell a şoptit câteva cuvinte la urechile lui Nick Sawyer.

— Unde este Buck Riley, Sam?

— L-am lăsat la Red Top, a răspuns Sam, cu o voce răguşită, cu greu de înţeles.

— L-a ucis? a întrebat cu glas jos Nick Sawyer spre călători.

— Ucis? Cine să fie ucis?... Surugiul? a replicat unul cu mare îndrăzneală. El, acela care ne-a asasinat? Asta înseamnă, a rectificat omul, că el era aproape să ne asasineze, dacă eu nu l-aş fi privit într-aşa fel încât...

— Pălăria dumitale a zburat pe portieră, l-a dat gata pe hotărât să pună mâna pe nebun şi să-l tragă de pe scaunul său, prin forţa dacă trebuia, orişice s-ar fi întâmplat, şi atunci s-a interpus Powell, spuse rivalul său cu un surâs de triumf.

— Cine-i acest om? a întrebat un al treilea călător.

— Sam and Renes de Soie. Este grav bolnav şi după cum vezi e bandajat la cap.

— Şi astfel el a devenit nebun? a zis omul fără şapcă.

— Acesta-i din nefericire adevărul.

— Îndurare veşnică! Dar faceţi-l să coboare! Sunt tată de familie

şi trebuie să mă păstrez pentru copiii mei... Sunt responsabil de existența şi de sănătatea mea pentru ei!

— Desigur, a mormăit Nick Sawyer, am să-l fac să coboare de pe scaun.

El s-a întors spre surugiu şi pe un ton convingător i-a zis:

— Sam, sunt bucuros să te revăd, bătrâne prietene. Însă tu nu eşti încă destul de puternic pentru a conduce diligența. Lasă totuşi pe unul din băieții mei să-ți ia locul până la reîntoarcerea trăsurii!

— Nu, voi conduce eu însumi.

Şi ochii surugiului au scăpărat, arătând că va fi primejdios să insiste în continuare Nick Sawyer a înțeles că trebuia de schimbat metoda.

— După cum ştii, Mister Sawyer, altădată am fost surugiu eu însumi şi m-am antrenat destul de bine. Lasă-mă să mă aşez alături de amicul Sam.

Şi vorbind astfel, i-a aruncat pe furiş o privire care l-a făcut să înțeleagă că chirurgul avea multă dreptate voind să facă traseul supraveghindu-l pe nebun fără a-l contrazice.

Frank Powell s-a cățărat încet până la scaun şi s-a aşezat încet alături de conductor.

— Sunt fericit să-ți fac cunoştință, Sam, căci îmi amintesc adesea de vestita dumitale îndemânare, a spus el pe un ton cordial, întinzându-i mâna căruțaşului. Sunt Frank Powell, chirurgul armatei.

Sam a schimbat în tăcere o strângere de mână cu noul său tovarăş. Caii odihniți erau înhămați. Conductorul a strigat pe un ton de comandant:

— Dă-mi frâiele, Tips!

— La un semn a capului făcut de chirurg, rândaşul s-a grăbit să execute.

— Se pleacă! a strigat Sam în modul lui obişnuit.

Trăsura şi-a reluat deci călătoria. Călătorii se simțeau un pic mai siguri în urma ştirii pe care le-o dăduse cu voce scăzută agentul de legătură, ştiind că pe scaun alături de surugiu se afla unul dintre cei mai celebri cercetaşi. Un chirurg al armatei şi totodată omul care trebuia ca să împiedice o nenorocire.

Diligența a pornit brusc cu vuietul de fierărie al osiilor şi Frank Powell n-a putut să-şi rețină admirația pentru felul în care Sam ținea atelajul în mână.

— Prietene, înțeleg acum pentru ce ai pretutindeni reputația de cel mai bun surugiu pe care l-am văzut, trebuie să conduci de pe

când te-ai dat jos din leagăn?

— Într-adevăr, a zis Sam.

— Ai trăit toată vremea în vest?

— Nu, a făcut celălalt laconic.

— Unde ai căpătat o asemenea experiență?

— În țara mea.

— Ah, ah! Eşti deci originar din est, ca şi mine? În ce mă priveşte, sunt născut în statul New York. Însă locuiesc în Far-West de pe timpul copilăriei mele. Este o existență sălbatică ce ne aduce aici, nu-i aşa, Sam?

— Hm!

— Spune-mi, îl cunoşti pe Buffalo Bill?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— Este omul cel mai celebru de la frontierele noastre şi trebuie cu siguranță să-l cunoşti.

— Poare voi face într-o zi cunoştința sa.

— Asta am vrut să-ți spun. În acea zi nefericită, când diligența a fost atacată la Red Top, dumneata țineai frâiele, nu-i aşa?

Sam a devenit palid, ochii săi aruncau scântei şi l-a cuprins o agitație înspăimântătoare.

Chirurgul s-a prefăcut că nu pare să observe şi a urmat liniştit:

— Acesta trebuie să fi fost dumneata, căci, ți se pomeneşte numele.

— Am fost eu, iată!

Şi Sam ridicându-şi largul sombrero care-i acoperea fruntea, a arătat o cicatrice roşie de-abia închisă.

— Briganzii au tras asupra dumitale dintr-o ambuscadă?

Sam n-a răspuns. Însă chipul îi trăda emoția.

Chirurgul a judecat prudent să dea o altă întorsătură conversației. El a păstrat un moment de tăcere, apoi a reluat pe un ton indiferent:

— Spune-mi, prietene, socoteşti că ai să-ți păstrezi locul de surugiu?

— Da!

— Dar nu pe aceeaşi rută?

— Ba da!

— Cum ai luat locul de succesor al dumitale la Red Top?

Nebunul şi-a trecut mâna pe frunte, ca şi cum ar fi căutat să înțeleagă sensul întrebării puse. Dar a replicat încetişor:

— Am lăsat trăsura la Red Top şi am reluat-o la Red Top!

Frank Powell n-a mai încercat să pună şi alte întrebări.

Cunoştinţele lui asupra sufletului şi corpului uman îi spuneau că Sam nu mai era, în cea mai bună ipoteză, decât o lamentabilă ruină. Din punct de vedere fizic, el părea să-şi fi recăpătat vigoarea şi capacitatea de a îndeplini încă precis şi cu îndemânare serviciul mulţi ani. Însă era comparabil cu un aparat ingenios construit, funcţionând în mod mecanic. Fără să intervină în mod normal gândirea.

Nu numai că nu se gândea de tot, dar nici raţiunea, nici voinţa nu mai controlau ideile sale, comparabile cu ale celor şase cai ale atelajului său, care dacă ar fi fost fără conducător, m-ar fi fost mai puţin impulsionaţi de obişnuinţă. Urmându-şi drumul până la viitoarea staţie, având mereu cea mai mare şansă să răstoarne trăsura în drum.

Timpul, care a tămăduit atâtea răni, va arăta dacă nefericitului îi va sosi o zi pentru a descoperi adevărul. Tot aşteptând, dacă într-o zi va fi împiedicat să-şi reia serviciul, demenţa lui se va schimba în nebunie furioasă. Dacă dimpotrivă, va fi lăsat să se apuce de ocupaţiile sale, nu va fi imposibil ca creierul, superficial atins, să se vindece cu totul.

În staţia următoare s-a stârnit, fireşte, multă surprindere la vederea nebunului pe scaun. Însă cu multă fineţe, proprie demenţilor, Sam s-a purtat bine, acolo părăsindu-şi chiar locul.

Frank Powell a sărit jos şi s-a adresat agentului staţiei:

— Dumneata ai văzut. Eu am stat pe scaun alături de nebun şi nu mi s-a întâmplat nimic rău. Să nu faci nimic împotriva lui Sam. Tu mă cunoşti, prietene. Ei bine, iau asupra mea responsabilitatea diligenţei şi securitatea călătorilor. Lasă-l pe nefericit să-şi conducă liniştit trăsura.

— Bine, doctore. Însă este bineînţeles că eu vă încredinţez toată responsabilitatea… Totul este gata, Sam! La drum!

Surugiul n-a aşteptat să i se spună de două ori şi cu faţa luminată de bucurie a pornit spre atelajul său. Staţia pe care trăsura o părăsea era aceea în care Sam se refugiase cu capul spart şi cu mintea departe de locul atacului. Staţia următoare era ultima, adică la capătul liniei.

Agentul care conducea această staţie avea sub ordinele lui diferiţi şefi stabiliţi pe traseu. Când a fost observat Sam, deja la clădirea poştei era bine cunoscut după cele petrecute la taverna doctorului Dunn. Dar acum părea să-i fi revenit conştiinţa, îndeosebi când a trebuit să părăsească trăsura şi să se prezinte în faţa şefului său.

Apariția surugiului a fost firește semnalul unei emoții generale. De la agentul stației până a Dunn, toată lumea era stupefiată. Mai întâi s-a gândit să se asigure prin forță față de persoana dementă. Dar printr-un singur semn, Frank Powell a împiedicat să se pună acest proiect în execuție. El a luat pe doctorul Dunn la o parte şi i-a explicat că Buffalo Bill l-a trimis la el pentru examinarea stării suferindului. El a adăugat:

— Pe drum m-am întâlnit cu Tips şi m-am întors cu el la stația Danger. Curând după asta, a sosit Sam cu trăsura. Se întorcea de la Red Top şi acolo pur şi simplu l-a forțat pe succesorul Buck Riley, amenințându-l cu puşca, să oprească şi să-i cedeze scaunul. Acum el este inofensiv, însă ar fi atacat de delire furioase dacă ar fi împiedicat să-şi îndeplinească serviciul ca un ceasornic şi eu pot să-mi asum garanția capacității sale în această privință.

Agentul stației s-a apropiat şi după ce a discutat puțin, a fost de acord să-l lase pe surugiu să-şi continue serviciul. Când Sam a aflat de hotărârea şefului său, chipul lui a luat o expresie de fericire şi i-au curs lacrimi din ochi.

— Asta va fi bine, boss, bazați-vă pe mine, a murmurat el cu glas slab. Totul vine la vreme pentru cine ştie să aştepte... şi Sam aşteaptă şi va fi tot aşa în zilele sale.

CAP. VIII
RILEY CERE SATISFACŢIE

Când Buck Riley s-a văzut detronat într-un mod atât de neplăcut, el şi-a luat picioarele la spinare pentru a se îndepărta cât mai repede cu putință de un loc a cărui vedere nu o putea suporta fără groază.

Acesta era, la drept vorbind, un om de inimă şi un surugiu îndrăzneț, care în ocazii serioase ştia să țină piept unui adversar. El avusese mai multe afaceri de onoare, când repurtase victorii cu arma în mână şi nu se sfiia defel să-şi trimită adversarii ca să doarmă pentru totdeauna în pământul rece. Dar cu tot curajul său, era destul de superstițios, ca o femeie bătrână şi ignorantă, țipătul unei cucuvele i se părea un semn, i se părea o nenorocire şi dacă vedea un iepure trecând în fugă pe ruta lui, era cuprins de teamă.

Fireşte, el credea de asemenea în spirite şi strigoi. Şi era un motiv mai mult decât suficient pentru ca el să se grăbească să se îndepărteze în fuga cea mai mare de mormintele proaspăt săpate, care marcau locul unei crime.

Însă puțin câte puțin şi pe măsură ce era tot mai obosit de fuga sa, mânia din el începea să fiarbă.

Avea de făcut cincisprezece mile pentru a ajunge la stația Danger şi Buck Riley se găsea deja într-o stare destul de proastă încă pe când parcurgea drumul pe scaunul trăsurii sale. Dar să fii obligat să mergi pe coclauri cordiliere, fără alt vehicul decât cu talpa cizmelor, asta îi pricinuia cu atât mai puțină plăcere, cu cât drumul era de-abia bun pentru potcoavele unui cal. Era blamabil pentru un om ca Buck Riley, atât de elegant ca un mic patron, puțin obişnuit cu mersul pe jos, ale cărui cizme înalte şi fine, din piele de lac nu aveau decât tălpi subțiri. Şi ale căror cuie se făceau dureros resimțite în picioare.

Nu este deci surprinzător că surugiului îi creşteau cu fiecare milă proasta dispoziție şi mânia.

— Îi voi plăti ultimul lui tur acestui nebun satanic, mormăia el printre dinți. De toți aceştia ce-şi bat joc de mine voi râde în stații şi îi voi învăța că nimeni nu râde nepedepsit de Buck Riley!

Şi blestemând şi înjurând, surugiul îşi continua penibila sa călătorie pe jos, până ce a ajuns acoperit de praf şi ud de sudoare, la staţia Danger. Şi, într-adevăr! Toţi gură-cască erau încă adunaţi după trecerea lui Sam şi a diligenţei. Riley a fost primit cu hohote de râs şi de glume.

— Hola, Buck! Iată-te deci reîntors! l-a luat unul peste picior.

Sărmanul băiat! El trebuie să aibă un ochi de potârniche pentru a cotonogi soarta!

— Însă nu, a spus un altul, el s-a bătut cu coioţii!

— Sam and Renes de Soie m-a însărcinat să te salut, Riley, a şoptit un al treilea. El mi-a spus că tu l-ai lăsat pe un loc gata încălzit.

— Nu vă puneţi în încurcătură, prieteni! Buck Riley are timp să-şi răcească inima după tot ce i-a încălzit pielea!

Ghinionistul a lăsat să-i treacă printre dinţi o înjurătură de o lungime uimitoare, însă care nu servea decât să adauge râsetelor noi glume răutăcioase.

— Ticăloşilor. Am să vă salt fălcile şi vă voi face zob dacă nu vă închideţi gurile blestemate! a urlat în sfârşit Riley, aproape nebun de furie. Unde este Nick Sawyer?

— Iată-mă, Buck! a spus agentul, care rămăsese până atunci liniştit în interiorul clădirii poştei.

— Nick, poţi să-ţi imaginezi o asemenea infamie? a strigat surugiul în mijlocul curioşilor care-i înconjurau cu zâmbetul pe buze. În momentul când am ajuns pe înălţimea Red Top, Sam, ascuns pe după stânci, a sărit asupra mea, cu puşca în mână şi m-a forţat să cobor de pe scaun. Am fost desigur obligat să mă execut şi el mi-a luat locul. Altfel, cu siguranţă că m-ar fi înlăturat. Însă treaba nu va trece aşa! Securea războiului este dezgropată şi mă voi răzbuna!

— Nu te lăsa cuprins de atâta furie, Buck! Sărmanul Sam este nebun, cu totul lipsit de judecată. Ai face bine să ţii seama de asta!

— Ah! Ţi unde este acest sărman?

— Se află în drum cu trăsura.

— Însă pentru ce Tips nu l-a făcut să coboare? a mai spus surugiul.

— Sam n-a vrut să părăsească scaunul şi chirurgul Powell, care era chiar aici, a declarat că e mai bine dacă este lăsat să conducă, a explicat Sawyer.

— În regulă. Când revine eu îi voi cere adevărul! Nu sunt un copil pe care să-l poţi schimba pedepsindu-l.

— Nu te lăsa antrenat în a comite vreo prostie, pe care ai putea s-o regreți după aceea, Buck! Povesteşte-mi mie mai degrabă în amănunt cum s-au petrecut lucrurile…

A fost o mare uşurare pentru Buck Riley că a depănat totul liber, într-o povestire furioasă, care i-a uşurat inima. Dar ironiile continue ale oamenilor ce-l înconjurau îl scoteau din sărite peste măsură şi a sfârşit prin a se găsi în starea unui câine rău ținut legat.

N-a mai fost cu putință de a scoate de la el o vorbă ca lumea.

A doua zi, reaua lui dispoziție n-a părut să se fi potolit şi era de temut producerea unei nenorociri la reîntoarcerea lui Sam, dacă acesta mai conducea diligența.

Când s-a făcut auzită trompeta trăsurii, Tips a vrut să grăbească pregătirea cailor şi să prevină conducătorul, oricare ar fi fost. Dar Buck Riley, furios, l-a reținut cu brutalitate.

— Lasă să sosească până aici. Dacă nu vrei cumva să primeşti câteva prune indigeste în stomac! a strigat el cu dinții încleştați şi ochii injectați de sânge.

Şi şi-a îndreptat revolverul spre Tips. Acesta s-a oprit ridicând din umeri.

— Nu mi-e teamă de tine, Buck Riley, cu toate că având arma în mână ai un avantaj asupra mea. Să ştii că responsabilitatea celor ce se vor întâmpla va cădea asupra capului tău! a adăugat el pe un ton sever.

— Gândeşte-te, Buck şi păstrează-ți sângele rece, i-a spus de asemenea agentul din stație, cu mâna ridicată. Nu căuta scandal cu tot dinadinsul. Te-am avertizat, pentru că o repeți.

— Ei bine, vom vedea ce se va întâmpla! a mormăit Riley, Nu sunt căsătorit cu locul meu. Va trebui de căutat multă vreme înainte de a fi găsit un tip călit ca mine.

Din nou s-a făcut auzită trompeta diligenței şi cei prezenți au fost unanimi să declare că singur Sam putea suna la trompetă într-un fel atât de magistral.

În aceeaşi clipă a apărut trăsura şi au fost văzuți pe scaun Sam cu chirurgul, aşezați alături unul de altul.

Asistenții, surprinşi, au rămas tăcuți şi încordați, cu ochii fixați asupra lui Buck Riley, care aştepta în picioare, alb la față.

Atelajul era acum gata şi se putea vedea că trăsura era burduşită de călători. Portierele s-au deschis şi călătorii au coborât pentru a-şi dezmorți un pic picioarele pe timpul opririi, care era de un sfert de oră.

Rândaşii s-au pus pe treabă ca să schimbe cei şase cai.

Sam n-avea o înfăţişare prea bună. Faţa îi era palidă şi rătăcită. În ochi îi strălucea un foc misterios şi hainele îi erau încă acelea pe care le purtase în ziua atacului, sfâşiate, murdare şi pătate de sânge.

Chirurgul s-a dat jos de pe scaun.

Aspectul oamenilor din staţie nu i-a plăcut şi fără să ştie exact despre ce era vorba, el a presupus că se petrecea ceva extraordinar.

Sam s-a coborât la rândul său şi a pornit cu pas nesigur, fără să pară că observă pe cineva.

Însă abia a mai făcut vreo câţiva paşi, că Buck Riley i-a tăiat deodată drumul şi ameninţându-l cu revolverul în mână, i-a strigat:

— Ascultă-mă, Sam. La Red Top mi-ai jucat o farsă blestemată. Trebuie să te scuzi. Căci eu te împuşc ca pe un câine dacă nu-mi ceri iertare în genunchi!

Sam nu şi-a întrerupt mersul şi chiar părea că n-a observat prezenţa surugiului furios. Acest aparent dispreţ a scos desigur ultima lucire de raţionament din mintea lui Buck. De-abia trecuse Sam de dinaintea lui, că Buck Riley a tras un foc. Dar lovitura a fost rău ochită. Glonţul a trecut prea sus şi a făcut să cadă doar sombrero de pe capul nebunului.

Într-o clipă, Sam s-a întors. El ţinea deja revolverul pe trăgaci şi înainte ca voiajorii înspăimântaţi să fi putut doar să înţeleagă despre ce era vorba, Buck Riley bătea aerul cu braţele. A dat un pas înapoi şi a căzut mort. În cădere Buck a mai slobozit o a doua lovitură din revolver, dar glonţul s-a pierdut în pământ şi Sam şi-a continuat mersul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Frank Powell s-a repezit spre rănit, dar când a văzut gaura pe care i-o făcuse glonţul în frunte, a înţeles că Buck era deja mort şi că orice ajutor era de prisos.

— M-am gândit bine că se va întâmpla o nenorocire, a declarat şeful de staţie, care s-a apropiat dând din umeri, pentru a exprima că nu mai putea face nimic. Buck s-a servit destul de prompt de revolver, dar Sam a ripostat cu o rapiditate nemaipomenită şi nu-l pot condamna că şi-a apărat propria piele. Hola, băieţi, duceţi cadavrul, căci călătorii mei sunt deja speriaţi cu totul. Aparent, ei nu sunt obişnuiţi cu micile noastre distracţii ofensive!

Nick avea dreptate. Pasagerii care erau cu toţii din est, au rămas pe loc, stupefiaţi. Ei citiseră multe povestiri despre duelurile

din Far-West însă nu păreau foarte siguri că aveau să asiste atât de repede la o realitate.

Frank Powell s-a apropiat de ei şi în câteva cuvinte i-a liniştit un pic.

Corpul a fost imediat dus. Între timp, Sam a intrat în casa lui şi Frank Powell s-a apropiat de şeful de staţie.

— Afacerea a fost rapid închisă, Sawyer, a spus încet chirurgul.

— O lovitură de trăsnet! Dar Buck n-a avut decât ce a meritat. Căci el a vrut să-l ucidă pe Sam. Noi n-am putut să-l împiedicăm să-şi pună în executare planul lui smintit. A dovedit-o el însuşi cât îl putea costa. Sunt obligat să spun că ceea ce s-a petrecut nu este decât dreptate!

— Într-adevăr, am constatat cu propriii mei ochi că Sam n-a tras decât în stare de legitimă apărare. Însă sunt uimit de sângele rece de care a dat dovadă în această afacere.

— Mă vezi destul de surprins, doctore... În rest, ce crezi despre Sam?

— În mod sincer trebuie să recunosc că acest om este o enigmă pentru mine, a mormăit chirurgul ridicând din umeri. Dar, ca şi înainte, eu îl cred pentru totdeauna lipsit de o normală stare mintală. Trebuie să fie ferit să i se vorbească de atac, căci ar putea avea un acces de nebunie furioasă. Cel mai bine este de a-l lăsa liniştit în voia lui.

— Dar te poţi încredinţa în el?... Vreau să spun, trebuie să fie lăsat să mai conducă trăsura?

— Cu siguranţă. Treaba a fost deja discutată şi hotărâtă. Se cere numai să fim atenţi să nu i se vorbească în faţa lui despre atentatul de la Red Top. Am avertizat personal agenţii de pe întreaga rută. De altminteri, îţi voi încredinţa câteva dispoziţii secrete, Sawyer. Îţi voi trimite aici în staţie un om, unul din prietenii mei, care va avea de îndeplinit o misiune deosebită. Îţi spun confidenţial, Sawyer, noi suntem aici pentru a curăţa drumul de tâlharii care-l infestează. Pieile roşii şi hoţii la drumul mare.

— Dumnezeu să fie lăudat, doctore! a făcut agentul cu un mare suspin de uşurare. Situaţia devenise de netolerat.

— Buffalo Bill şi-a asumai conducerea întregii campanii. Trebuie să te pun parţial la curent cu secretul nostru. Însă îţi spun clar aici: nimeni din oamenii tăi nu trebuie să bănuiască că omul trimis de mine vine pentru altă treabă decât pentru a ajuta la deservirea staţiei.

Durata regulamentară de oprire fiind expirată, Sam a ieşit din

casa lui. Era cu totul transformat. Se îmbrăcase cu alte haine, din cap până în picioare şi era atât de elegant, ca în cele mai frumoase zile din viața sa. Doar expresia feții îi rămăsese misterios de înțepenită şi ochii cu privirea de mort arătau că sufletul i se îndepărtase de el şi delira încă şi că doar corpul îşi găsise echilibrul activității unei sănătăți regulate.

A înaintat cu paşi şovăitori, fără să pară că remarcă extrema curiozitate pe care o stârnise apariția sa. El s-a oprit la agentul stației.

— Ai vreun ordin oarecare să-mi transmiți, prietene Sawyer? a întrebat el mecanic, precum prescriau instrucțiunile.

— Nici una, Sam. Cunoşti prea bine ruta.

Surugiul a făcut numai un semn din cap şi fără a mai spune ceva, s-a urcat la scaun.

Călătorii s-au grăbit să-şi reia locurile. Chirurgul Powell a urcat şi el pe scaun şi un minut mai târziu trăsura rula pe drum.

Acesta, după cum am spus-o deja, era deosebit de primejdios Era presărat câteodată în lungul său de prăpăstii, unde nu puteai privi fără a te speria şi călătorii cu greu îşi rețineau exclamațiile.

Cu toate acestea, cei şase cai ai atelajului tropăiau cu o siguranță admirabilă: era lesne de văzut că erau conduşi de o mână de stăpân.

Stația următoare a fost atinsă fără necazuri. Au fost schimbați rapid caii, s-au uns osiile trăsurii şi diligența a demarat din nou. Nici un cuvânt de prisos nu a fost schimbat între agentul stației şi surugiu, acesta din urmă a întrebat maşinal dacă nu avea vreun ordin ca să i se dea.

În sfârşit, s-au urcat pe înălțimea abruptă a lui Red Top, pe culmea unde avusese loc atacul. Chipul surugiului devenea tot mai palid pe măsură ce trăsura se apropia tot mai mult de locul blestemat.

Cu toate acestea, Sam a oprit trăsura ca de obicei, pentru a lăsa caii să mai răsufle.

El a rămas nemişcat pe scaunul său. Nu avea aerul de a auzi exclamațiile de admirație ale călătorilor, care nu puteau să lase să le scape contemplarea acestei mărețe panorame montană.

De altfel, nimeni nu a încercat să adreseze o vorbă surugiului. Toată lumea ştia cine era şi ce înspăimântătoare impresie trebuia să-i fi pricinuit vederea acestor morminte recente. Pe neaşteptate, când Sam s-a întors deodată pe scaunul său şi a început să dea explicații despre peisaj, precizând diverse locuri pe care le numea,

arătându-le cu coada aurită a biciului, s-a simțit o stupefacție generală.

— Acesta de aici este Red Top, locul atacului împotriva diligenței. În mormintele pe care le vedeți acolo se odihnesc cele cinci victime, a spus cu o voce ştearsă, ca şi cum ar fi vorbit în gând.

Vocea îi răsuna atât de straniu, încât nimeni nu risca să-i pună cea mai mică întrebare. Nu părea de altminteri să aştepte aşa ceva, căci s-a întors deodată la atelajul său şi l-a repus mişcare.

Dar abia a sosit pe înălțimea cu mormintele, că a trebuit să oprească din nou. Îl reținuse deodată un impuls. Călătorii priveau deja cu teamă prin ferestrele deschise. Doar chirurgul a rămas aşezat liniştit, fără a manifesta cea mai mică preocupare.

În mijlocul drumului se ținea un om purtând uniforma de soldat.

În mână avea o puşcă cu repetiție şi o ținea gata de tras, cu un aer amenințător.

— Cine eşti şi ce vrei? l-a întrebat Sam, care părea în posesia întregului sânge rece şi care mângâia neglijent mânerul unuia din revolverele sale.

— Mă aflu aici din ordinul generalului Miles şi trebuie să controlez trăsura, căci caut un om care, din anumite motive trebuie să fie arestat.

— Arată ordinul, a replicat surugiul cu acelaşi ton rece.

Soldatul a bătut pe puşcă.

— Iată-l! a răcnit el cu o privire scânteietoare.

Chirurgului Frank Powell i-a venit cu greu să-şi reprime un surâs.

— Acesta nu-i un ordin regulamentar şi nu voi îngădui ca dumneata să întreprinzi ceva contra călătorilor înainte de a avea dovada calității dumitale, a declarat Sam hotărât.

— Eu sunt gata să-ți satisfac dorința, căci recunosc că-ți faci datoria, a spus atunci soldatul. Printre pasagerii dumneavoastră se găseşte un om numit Ned Marsden. Trebuie să-l conduc la fort. Iată ordinul de oprire. Examinează-l pentru a te convinge.

Cu aceste spuse, soldatul a scos din buzunar o hârtie care purta marele sigiliu al statului major şi a întins-o surugiului, care l-a încredințat cu amabilitate spre examinare vecinului de scaun.

Apoi a parcurs el însuşi ordinul de oprire şi a declarat:

— E bine, domnule! Ordinul este în regulă. Ia omul!

Soldatul a înaintat spre trăsură, a deschis portiera şi strigat pe

un ton de comandă, întorcându-se după o scurtă ezitare spre unul din călători:

— Ned Marsden, te arestez. Coboară în liniştе şi nu mă obliga să recurg la forță!

Omul interpelat putea să aibă vreo treizeci de ani, dar părea cu mult mai tânăr. Ținuta sa şi manierele lui păreau cele ale unui locuitor din marile oraşe şi ale unui cetățean din clasa mijlocie.

El a devenit palid vizibil când şi-a auzit numele şi a făcut un gest de a se scotoci în buzunar. Dar prin ferestruica prin față chirurgul i-a pus mâna pe braț şi i-a strigat cu putere:

— Nu face prostii, pentru că soldatul îşi va îndeplini datoria şi te va ucide pe loc.

Omul a părut să țină seama de acest avertisment, căci n-a mai încercat să reziste. El a coborât din trăsură şi s-a lăsat prins suspinând.

— Regret că deranjez pe aceste doamne şi pe aceşti domni, a zis soldatul scuzându-se.

Apoi s-a întors spre surugiu şi a adăugat:

— Toate mulțumirile, prietene. Poți acum pleca.

Ochii săi i-au întâlnit pe cei ai chirurgului şi a zâmbit. De cealaltă parte, Frank Powell i-a surâs abia vizibil.

Sam a pocnit din bici, cei şase cai au tresărit şi trăsura s-a pus în mişcare.

O clipă după aceea, călătorul arestat se găsea singur pe drum, cu omul care pusese atât de abil mâna pe el.

CAP. IX
CRIMINALUL PRIZONIER

Şeful cercetaşilor se oferise să facă cercetări lungi şi intense pentru a descoperi până la capăt urmele cavalerilor roşii care atacaseră diligența la Red Top.

Totuşi, i-a fost cu neputință de a pătrunde adânc pe cărările montane parcurse de mizerabili. Vizuina lor părea foarte îndepărtată de locul atentatului. Buffalo Bill a tras concluzia că bandiții trebuie să fi trimis unul de ai lor pe drum pentru a-i servi ca spion. Acest spion se ascundea fără îndoială sub masca de călător şi vedea pe aceştia dacă posedau sau nu valori sau bagaje prețioase.

Pe când se pregătea să lămurească această ipoteză şi să instaleze o supraveghere în trăsurile poştei, el a primit o depeşă de la vechiul său prieten şi frate de arme, Bill Sălbaticul, sau Wild Bill. Această comunicare era astfel formulată:

„Un detestabil criminal, care a fost condamnat la moarte în contumacie în trei locuri diferite, se îndreaptă spre districtul vostru. El călătoreşte cu poşta. Prinde-l, Billy, căci îți garantez că acesta este şeful cavalerilor roşii care tulbură securitatea regiunii”.

Şeful cercetaşilor a hotărât să viziteze imediat în trăsuri pe fiecare din aceşti călători şi să aresteze pe toți călătorii care nu vor putea oferi dovezi suficiente despre domiciliul şi numele lor.

Aşa se face că fusese arestat călătorul din diligența lui Sam.

De îndată ce trăsura s-a îndepărtat, prizonierul, cu o voce răguşită, l-a întrebat pe soldatul pe care-l lua drept soldat:

— Cine eşti şi cu ce drept îndrăzneşti să mă arestezi?

— Tu mă întrebi cine sunt eu? Chiar nu mă cunoşti?

— Nu. Chipul dumitale nu-mi este absolut necunoscut, dar nu-mi pot aminti, a bombănit prizonierul.

— Priveşte totuşi mai atent! a exclamat Buffalo Bill surâzând cu asprime. Nu-ți reaminteşti mereu? Noi totuşi ne-am întâlnit cândva.

— Nu-mi reamintesc, a repetat omul.

— Haide atunci! Nu dumneata te-ai prezentat odată la un post înaintat pe care-l comanda căpitanul Carroll? a întrebat Buffalo

Bill pentru a împrospăta memoria interlocutorului.

— Nu, a mormăit omul, evident tulburat de această afirmație. Eu vin pentru întâia oară în Far-West.

— De unde vii totuşi, Mister Marsden?

— Nu mă numesc Marsden. Vin din est.

— Cum îți place să fii numit?

— Dan Dudley! a răspuns omul.

— Ei, dar acesta-i un nume drăguț! Este numai regretabil că nu ți-ai luat obiceiul de a-l purta pe când erai încă în trăsură. Numele de Ned îți era pe atunci mult prea familiar, nu-i aşa?

Omul şi-a strâns buzele, însă a păstrat tăcere.

— În registrul poştei eşti înscris sub numele de Ned Marsden, iată cine este adevăratul, a continuat Nick Cody.

— De unde o ştii?

— Asta-i afacerea mea. Spune-mi totuşi, dragul meu, dacă noi ne-am întâlnit în realitate la postul avansat, a insistat ironic cercetaşul.

— Care post? a strigat prizonierul. Să fiu blestemat dacă înțeleg un cuvânt atât de mişelesc ca cel pe care-mi spui.

— Eşti un pic cam tare de urechi, nu-i aşa? l-a ironizat Buffalo Bill. Am să-ți explic şi precis. Vorbesc încă de postul avansat pe care-l comanda căpitanul Carroll.

— Nu reuşesc să-mi amintesc cine eşti dumneata.

— Mă numesc Buffalo Bill, a replicat cercetaşul, aşa într-o doară.

Prizonierul a tresărit violent şi sub privirea lui Buffalo Bill obrajii i-au devenit purpurii.

— Când ne-am întâlnit pentru ultima dată, Mister Marsden, era pe drumul poştal, a explicat Buffalo Bill pe un ton zeflemitor. Dumneata purtai uniforma militară. Aveai un cal superb şi ai declarat că te îndrepți spre postul avansat. Am făcut drumul împreună. Spuneai că duci nişte depeşe căpitanului Carroll. Trebuia să treci într-o zi pe la fort, pentru a primi instrucțiuni de la generalul Miles. În aceeaşi noapte te-ai reîntors ducând depeşele pe care căpitanul Carroll le adresa şefului de stat major. Aceste documente generalul nu le-a primit niciodată. Aş putea să cunosc soarta lor?

— Te înşeli asupra persoanei mele. De altminteri, dumneata nu eşti Buffalo Bill, căci acela este un cercetaş. El are părul lung, poartă mustață şi un barbişon lung! a strigat prizonierul enervat.

— Atunci, Mister Marsden, vrei să-mi faci plăcerea de a-mi

spune cum de-i cunoşti atât de bine înfăţoşarea lui Buffalo Bill? a ripostat cercetaşul râzând.

Celălalt a răcnit şi mai violent ca înainte.

— I-am văzut adesea portretul!

— Ei bine! Dă-mi voie să-ţi spun că mă minţi. Căci sunt în realitate Buffalo Bill şi a trecut multă vreme de când nu mi-am făcut portretul. Nu, nu, prietene, dumneata eşti chiar omul pe care îl caut. De altminteri, am fost prevenit acum trei ore că dumneata te găseşti în diligenţă mergând spre vest. Auzindu-se deja pronunţându-se numele dumitale şi când te-am văzut în trăsură eu te-am recunoscut din prima aruncătură de ochi ca fiind falsul curier care venise de curând la căpitanul Carroll. Ei bine! Depeşele pe care i le-ai înmânat atunci conţineau instrucţiuni false. Ele aveau ca scop de a-l împiedica pe căpitan să trimită un escadron pentru căutarea prietenilor dumitale, a cavalerilor roşii. Şiretlicul a salvat pe bandiţi de această dată şi le-a permis să surprindă un tezaur al armatei, din care ei au furat o sumă importantă. Pe de altă parte, depeşele pe care căpitanul Carroll ţi le-a încredinţat n-au ajuns la generalul Miles şi asta pentru că, eu o repet, dumneata eşti chiar omul pe care îl caut.

— Acela nu sunt eu. V-o spun!

— Mărturiile mele sunt cele mai bune dovezi. De rest, prietene, fireşte că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre cavalerii roşii, nu-i aşa, a continuat Buffalo Bill.

Omul s-a mulţumit să dea din cap. Dar întrucât cercetaşul a reluat întrebarea, el a recunoscut şovăind că uneori în discuţii auzise pronunţându-se denumirea acestor briganzi.

— Bun. Asta e cel puţin o declaraţie. Ei bine! Întreabă-ţi totuşi conştiinţa şi recunoaşte simplu că dumneata eşti un spion al acestor tovarăşi periculoşi, a spus Buffalo Bill.

Omul s-a agitat şi mâinile i s-au crispat nervos.

— Haide, prietene, nu o lua de la început. Eu sunt sigur de ceea ce spun şi fac. Ştiu că dumneata aparţii bandei cavalerilor roşii. De asemenea, nu te-am făcut prizonier decât pentru a încheia un pact cu dumneata, a adăugat el cu gravitate.

— Ah! Nu-ţi bate joc de mine, l-a întrerupt omul furios. Nu ştiu nimic, nu spun nimic şi nu trag nici o concluzie. Lasă-mă!

Buffalo Bill a zâmbit. Cu un gest brusc el a îndreptat deodată revolverul spre inima banditului şi i-a poruncit pe un ton scurt:

— Mâinile sus!

Prizonierul a executat într-o clipă acest ordin hotărâtor.

— Vezi că eu vorbesc serios. Nu te agita dacă ţii la viaţă, i-a spus cercetaşul cu o voce ameninţătoare. Acum am să-ţi arăt nişte lucruri.

I-a descheiat haina prizonierului şi a descoperit la piept un ac de aur fixat cu grijă şi de o formă extrem de ciudată.

Era un ac de aur asemănător cu cel pe care Buffalo Bill îl găsise pe pana de struţ, reprezentând o mână ţinând patru aşi dintr-un joc de cărţi. În acelaşi timp, Buffalo l-a dezarmat pe prizonier printr-o mişcare rapidă de mână, care se găsea absolut la dispoziţia sa.

— Ei bine, amice, ce este aceasta? a întrebat cercetaşul cu un surâs batjocoritor. Suntem gata să acceptăm condiţiile mele... da sau nu?

— Îmi numeri aceste condiţii? a mormăit mizerabilul scrâşnind din dinţi.

— Viaţa dumitale sau moartea prin spânzurătoare! a continuat Buffalo Bill ameninţător.

— Spune-mi ce trebuie să fac?

— Trebuie să-mi dai pe mână toţi camarazii, ticăloşi. Iată ce cer.

— Caută altceva. Cererea dumitale a căzut pe o adresă falsă! a ripostat celălalt cu un râs batjocoritor. Niciodată, ascultă-mă bine, niciodată nu-mi voi trăda prietenii.

— Ascultă-mă mai atent, banditule, căci răbdarea mea a ajuns la capăt! l-a întrerupt Buffalo Bill pe un ton care l-a făcut să tacă instantaneu pe prizonier. Eu nu te mai întreb dacă tu vrei, dar îţi ordon să vrei, ai înţeles? Mai întâi mă vei conduce la bârlogul bandei voastre infernale, sau cel puţin, îmi vei indica cât mai exact situaţia, încât eu să pot să mă îndrept acolo ziua sau noaptea. Fireşte, tu ai să-mi spui adevărul şi nu mă vei pune pe un drum fals, căci te va costa viaţa, să ştii bine! Pe de altă parte, tu îmi vei face cunoscută forţa bandei, numărul complicilor tăi. Eu te voi conduce în vecinătatea vizuinii. Pe care tu îmi vei indica-o şi te voi lăsa legat şi cu căluş la gură într-un loc sigur, până ce eu mă voi convinge de adevărul informaţiilor tale, Vai de tine dacă voi constata că m-ai minţit! Dacă mă vei arunca în vreo capcană, ai să mori de foame, mizerabile. Căci te voi lăsa într-un loc unde nimeni nu va veni să te caute. Şi dacă am să scap din cursa ta, te voi trimite la fort, unde vei fi spânzurat. Dacă, dimpotrivă, îmi vei spune adevărul, te voi conduce în colonia cea mai apropiată şi-ţi voi reda libertatea, cu toate că trei condamnări la moarte apasă asupra capului tău. Bineînţeles că va trebui să treci frontiera, căci

dacă vreodată vei apărea înaintea ochilor mei, te voi ucide ca pe un câine. Aşadar, prietene, mă gândesc că ai înțeles ce am vrut să spun şi că ştii ce-ți rămâne de făcut. Răspunde-mi deci, accepți condițiile mele, da sau nu?

— Nu! a strigat prizonierul, care a ascultat explicațiile cercetaşului cu un dispreț fățiş. Le refuz!

— Tu vei fi deci spânzurat!

— Aş! Nu se moare decât o dată şi dacă va trebui să cobor în infern, îmi este cu totul indiferent dacă asta va fi într-un fel sau într-altul. Toate morțile sunt egale.

— Acesta-i ultimul tău cuvânt? a întrebat Buffalo Bill, pe chipul căruia se citea o hotărâre înspăimântătoare.

Banditul a ripostat pe un ton limpede:

— E ultimul meu cuvânt! Nu-mi trădez camarazii... Nu, eu prefer moartea!

— Eu nu mă plâng şi-mi voi pune fără să şovăi amenințarea în execuție, a declarat cercetaşul pentru ultima oară. Îți menții refuzul, sceleratule?

Omul a afirmat simplu din cap. Îl susținea o energie de neînfrânt. Însă era palid ca o stafie.

— Ei bine, ai să mori! a strigat Buffalo Bill cu o voce neîndurătoare.

El l-a apucat pe prizonier de mâini şi l-a antrenat cu o forță irezistibilă în adâncimea desişului.

CAP. X
UN ATAC PERFID

A doua zi Sam şi-a îndeplinit pe trăsura sa călătoria de reîntoarcere şi a revenit, oprindu-se în faţa clădirii poştei din Danger. Înfăţişarea sa şi comportarea nu se schimbaseră nici aici.

Îşi condusese trăsura cu obişnuita îndemânare. Dar se arăta destul de puţin vorbăreţ faţă de înainte şi nu deschidea gura decât pentru întrebări şi răspunsuri de neevitat.

Nu mai era însoţit de chirurgul Powell. Când câteva ore mai târziu el atingea Red Top, l-a observat de departe pe şeful cercetaşilor, pe care-l lua drept un soldat. Acesta se afla pe lângă morminte şi alături de el stătea prizonierul pe care-l arestase mai înainte în diligenţă.

Între timp, Buffalo Bill îl percheziţionase a doua oară pe bandit în ciuda rezistenţei sale şi spre marea sa satisfacţie găsise ascunsă sub cămaşa mizerabilului o hartă care indica drumul şi adăpostul cavalerilor roşii. Turbarea prizonierului, dorinţa sa evidentă de a-l împiedica să i-o ia, şi eforturile convulsive de a-şi rupe legăturile ce-i reţineau mâinile la spate, dădeau îndeajuns de înţeles ce importanţă avea documentul. La un moment dat, el s-a aruncat nebuneşte asupra cercetaşului, pentru a-i smulge hârtia cu o muşcătură de dinţi. Însă este de crezut că lui Buffalo Bill nu i-a fost greu să se ferească de el şi să-l respingă. Amândoi, prizonierul şi gardianul său s-au aşezat undeva pe lângă drum în aşteptarea reîntoarcerii lui Sam.

La un semn al cercetaşului, surugiul şi-a oprit trăsura. El văzuse hârtiile oficiale ale soldatului şi cunoştea bine instrucţiunile care cereau agenţilor de poştă din Overland să se conformeze imediat ordinelor autorităţilor militare. Buffalo Bill a mers la trăsură cu banditul.

— Prietene, i-a spus el conductorului, ia prizonierul, condu-l până la clădirea poştei şi predă-l pe mâinile chirurgului Frank Powell, care trebuie să se găsească acolo în acest moment. Dacă Powell lipseşte, va trebui să-l păzeşti pe prizonier până ce va veni să-l caute.

— Am înţeles, a spus Sam cu laconismul său obişnuit. Şi în

acelaşi timp a făcut loc prizonierului pe scaun.

Cu un braţ robust, Buffalo Bill i-a arătat acestuia picioarele şi mâinile legate ale banditului.

— Iată o scrisoare pentru chirurgul Powell, a spus în sfârşit cercetaşul, întinzându-i un plic surugiului.

În trăsură se aflau patru pasageri, dintre care doi păreau a fi căutători de aur. Ei asistaseră muţi. Însă atenţi la această scenă puţin obişnuită.

Ned Marsden nu mai pronunţase un singur cuvânt. Cu înfăţişarea indiferentă, el a luat loc pe bancă alături de Sam şi n-a aruncat nici o privire spre Buffalo Bill când surugiul, scuturând hăţurile, a pus atelajul în mişcare.

Drumul cobora panta cea mai abruptă a muntelui. Acest loc era cel mai primejdios dintre toate trecerile rele ale căii şi lui Sam nu-i rămânea decât să-şi concentreze întreaga atenţie ca să evite accidentele. Aşa că el nu se ocupa deloc de prizonierul său şi încă şi mai puţin de ce se petrecea în spatele lui în căruţă. El nu a observat că unul dintre călători îşi trecea capul prin una din portiere şi schimba semne misterioase cu Ned Marsden, care-i răspundea prin clipiri furişate de ochi şi uşoare mişcări ale capului.

Deodată, la fiecare portieră s-au arătat mai întâi faţa, apoi restul corpului ale câte unui om, care fără zgomot încercau să părăsească interiorul diligenţei pentru a se ridica pe această cale neobişnuită la banchetă. Ei puteau ajunge acolo destul de lesne, fără a fi remarcaţi, căci tropotul celor şase cai pe solul stâncos făcea atât zgomot, încât nu se putea auzi altceva. Trăsura oscila groaznic cu scârţâit şi rezonanţă de fierărie înfiorătoare pentru a se menţine în echilibru pe vechile sale roţi.

Unul din călători a reuşit să se strecoare între bancă şi imperiala diligenţei. Ţinea un revolver în mână, însă nu se simţea sigur de lovitura sa din cauza zdruncinăturilor trăsurii, şi atunci el a scos mânerul încrustat cu argint al armei sale şi a aplicat fără veste o teribilă lovitură în craniul sărmanului Sam.

Dacă lovitura ar fi avut o forţă mai mare. Surugiul ar fi murit pe loc. Însă una din roţile de dinainte a întâlnit în acel moment vârful unui colţ de stâncă şi toată harabaua a oscilat deodată şi lovitura nu a fost primită decât pieziş. Era totuşi destul de puternică pentru a-l ameţi câteva secunde pe Sam.

El s-a ridicat pe jumătate, s-a clătinat şi a căzut de pe banchetă. Un nou hop l-a aruncat din fericire destul de departe. În afara

trecerii roților.

Slobozind un strigăt de triumf sălbatic, perfidul călător, convins că l-a omorât pe surugiu, a sărit pe banchetă în locul căruţaşului, a apucat frâiele şi a biciuit din toate puterile caii speriați, dublând viteza.

— Salvează-te, camarade, a strigat omul întorcându-se spre prizonier.

— E şi cazul, mai ales că noi am capturat trăsura chiar pe timpul mersului! a adăugat celălalt om care se cățărase şi el pe banchetă.

— Opreşte totuşi o clipă caii şi dezleagă-mă, a zis Ned.

— Nu. Mai aşteptați! a replicat cel care vorbise ultimul, făcând semn tovarăşului său să continue drumul. L-am văzut pe surugiu ridicându-se. Nu este deci grav atins şi va putea încerca să ne ajungă. Când ne vom afla în fundul văii vom fi în siguranță şi atunci te vom dezlega, Ned. Pentru moment minutele sunt prețioase. În acest loc drumul făcea un ocol brusc printre nişte pereți stâncoşi de o înălțime înfricoşătoare.

La vreo două sute de yarzi mai jos, trăsura ajungea chiar sub locul unde Sam fusese atât de mişeleşte atacat de către călători.

Se afla acolo, în peretele stâncos o ieşire, o crevasă, sau un intrând, aşa de potrivit, încât stâncile care ieşeau sus puțin în afară spre drum formau o cornişă ce domina vreo şase picioare în jur. Trăsura a ajuns cu greu la acest loc, unde o mână a înaintat deodată în față un revolver. A răsunat o împuşcătură, apoi a doua şi aproape imediat după aceea cei doi cai înaintaşi au căzut unul peste altul, ucişi de câte un glonț în frunte.

Înainte ca oamenii buimăciți să-şi poată da seama ce li s-a întâmplat, a bubuit un al treilea foc şi căruţaşul improvizat a căzut neînsuflețit pe banchetă.

Atunci a apărut deasupra stâncilor surugiul nebun, scoțând un strigăt înspăimântător de victorie. În dorința de răzbunare, el nu a calculat defel primejdia şi s-a lăsat să alunece jos de deasupra stâncilor vreo două sute de yarzi, tocmai în clipa când căruța a oprit în fața lui.

Ridicându-se, el a tras pentru a patra oară şi celălalt om, care luase loc pe bancă alături de prizonier, s-a zbătut scoțând un strigăt de durere şi după toate aparențele grav rănit, s-a întins în praf.

— Aruncă arma sau te ucid!

Acest ordin amenințător al lui Sam se adresa celui de al doilea

om care se găsea încă în trăsură.

— Asta-i ceea ce se numeşte a trage ca un nebun! a strigat, unul din oamenii care avea încă chef de glumă.

Însă el n-a mai deschis gura decât ca să sloboadă un strigăt, căci Sam, puțin satisfăcut de acest răspuns. A tras spre trăsură. I-au răspuns fără a-l atinge două împuşcături.

Prizonierul, mereu aşezat pe scaun, striga cuprins de groază:

— În numele Cerului, prietene, vrei să mă ucizi? Nu uita că te aşteaptă Dangerul.

Apoi, întrucât se lăsase tăcerea, Sam, intrigat, a mai tras încă, spre interiorul trăsurii. S-au auzit gemete şi strigăte, printre care se desluşeau:

— Nu mai trage! Noi ne reîntoarcem!

În acest timp, Sam şi-a reluat locul pe scaun şi dintr-un pumn a înlăturat geamul care separa avantrenul de interiorul trăsurii.

— Aruncați-vă armele! a poruncit el.

Prin geamul spart a apărut mânerul unui revolver. Sam a eliberat una din mâinile prizonierului şi i-a ordonat să ia arma.

Mirat, omul a luat-o, neştiind că asemenea armă venea din partea unui nebun. Însă a înțeles imediat înțelepciunea lui când din interiorul trăsurii a pornit o nouă împuşcătură.

Cei doi oameni ce se găseau acolo calculaseră probabil că surugiul se va grăbi să ia arma ce i se întindea. Dacă ei trăgeau în acel moment, erau siguri că-l atingeau. Nu puteau şti că mâna trecută prin deschiderea din gemulețul spart era acea a camaradului lor. Nu şi-au dat seama decât atunci când l-au auzit pe acesta că scoate un urlet de durere. Surugiul a ripostat asupra omului care se apropiase de gemuleț. Acesta, lovit grav, s-a aruncat pe perna trăsurii.

— Domnule, pe viața mea… ai să ne ucizi! a răcnit el disperat.

— Da, aruncați-vă armele sau veți fi morți! a repetat surugiul nebun cu o voce de speriat.

— Nu, nu, nu trage! Noi ne reîntoarcem! au urlat cei doi oameni deodată.

— Întindeți-vă deci armele prin gemulețul de la imperială, dar cu mânerul înainte. Nu încercați să mă păcăliți. Cred că ați înțeles că eu nu întind gluma! a poruncit Sam.

Oamenii au executat rapid. Ei au întins cele două revolvere în felul cum li s-a spus.

— Nu mai avem arme, a declarat în sfârşit cel care nu era rănit.

— Minți, sceleratule! Mai aveți încă! a strigat surugiul pe un ton

atât de amenințător, încât ultimul pistol a fost aruncat pe portieră.

— Culcați-vă pe burtă şi nu vă mai mişcați, dacă nu vreți să primiți un lingou de plumb, căutătorilor de aur! a adăugat Sam.

El a spus în cuvintele sale o asemenea expresie pe care cei doi oameni le-au executat instantaneu.

Şi-a părăsit atunci bancheta şi a legat atât de bine pe cei doi bandiți cu funiile ce le avea în cufărul său, încât aceştia nu puteau să mişte măcar un deget.

Apoi s-a ocupat de cel pe care îl aruncase jos din trăsură. L-a găsit grav rănit la umărul drept. Aceasta nu l-a împiedicat să-l lege solid, după care l-a apucat de centura de arme şi l-a dus ca pe un copil în brațe până la trăsură, unde l-a aruncat ca pe un pachet.

Prima din victimele sale era mort. Cu toate acestea, Sam i-a ridicat armele şi a pus cadavrul în trăsură, închizând cu grijă cele două portiere.

El a dezlegat rapid pe cei patru cai încă în viață, de care s-a servit ca să-i tragă pe cei morți în afara drumului.

După ce a terminat. Şi-a reluat cu răceală locul pe bancă, a legat din nou mâna lui Ned Marsden, străpunsă de glonț, şi-a apucat frumosul său bici cu mâner încrustat cu aur şi l-a plesnit deasupra urechilor celor patru cai.

Atelajul a pornit din nou cu o alură vioaie.

Ned Marsden a urmărit cu o admirație spoită, în ciuda durerii violente pe care i-o pricinuia rana, mişcările surugiului.

— Într-adevăr, eşti un viteaz! nu s-a putut el reține să spună în cele din urmă.

Surugiul n-a răspuns. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi mâna atât de magistral, încât trompeta anunța sosirea diligenței în stația Danger cu o întârziere doar de un sfert de oră, potrivit programului poştal.

CAP. XI
O ÎNTREPRINDERE TEMERARĂ

Când surugiul nebun a sosit câteva clipe mai târziu în staţie, s-a văzut după faţa sa că trebuie să i se fi petrecut ceva extraordinar pe drum.

De îndată ce a oprit, Sam a aruncat rândaşilor ce l-au întâmpinat frâiele. A sărit de pe banchetă şi a mers în faţa lui Nick Sawyer, căruia i-a dat raportul:

— În ultima mea călătorie am avut în trăsură ca pasager – dumneata trebuie să-ţi aminteşti de acest om legat pe banchetă. Însă pe înălţimea Red Top mi-a fost cerut de către un soldat, din ordinul generalului Miles. Călătorii de astăzi erau complicii săi şi au vrut să mă ucidă şi m-au lăsat în mijlocul drumului. Însă asta nu le-a reuşit. După cum mărturisesc morţii şi răniţii ce se află în trăsură... Ah! Eşti acolo, doctore, a spus observându-l pe cercetaşul nedumerit, întorcându-se deodată spre el. Iată o scrisoare pentru dumneata Eu trebuie să-ţi predau în mâinile dumitale, de asemenea, prizonierul ce se află pe banchetă. Acestea sunt cel puţin cele ce mi le-a încredinţat soldatul care m-a oprit azi încă pe la Red Trop.

Cu aceste zise, nebunul i-a întins scrisoarea, a făcut o întoarcere şi s-a îndreptat spre casa lui, tot atât de liniştit de parcă nimic nu se întâmplase. S-a deschis trăsura. Aici s-au găsit doi morţi, un om rănit la umăr şi un al patrulea care nu era atins, însă care avea picioarele şi mâinile solid legate.

— Prietene Powell, dracul este încă o dată lăsat să-şi facă de cap pe drum! a mormăit în sfârşit agentul poştal.

— Aşa mi se pare, a replicat chirurgul. Luând cunoştinţă de conţinutul scrisorii lui Buffalo Bill. În tot cazul, trebuie felicitat Sam. Afacerea trebuie să fi fost groaznică. Însă mă gândesc că am face bine dacă am interoga omul care se află pe banchetă în timp ce-i voi pansa mâna rănită.

— Eu n-am nici un o misiune de a nu răspunde la cererea dumitale, a declarat prizonierul, ce era ajutat să coboare de pe scaun. Acel soldat m-a arestat pentru că m-a luat drept cavaler roşu. Oamenii din trăsură erau prietenii mei şi asta-i pentru că ei

au încercat să mă elibereze. Din păcate nu le-a mers! a spus cu cinism în încheiere, privind pe deasupra umărului spre diligență.

Cu toate acestea, chirurgul nu putea să-şi reţină admiraţia pentru fermitatea cu care prizonierul suporta violenta durere care i-o cauza cu siguranță pansamentul mâinii sale.

Frank Powell, când a terminat să-l panseze, i-a spus pacientului său:

— Ceea ce se află în această scrisoare este adevărat. Eu recunosc în dumneata pe falsul curier ale cărui instrucţiuni trădătoare au împiedicat pe căpitanul Carroll să prindă pe cavalerii roşii. Noi avem deci tot temeiul să credem că dumneata eşti într-adevăr unul din numeroşii asociaţi ai răufăcătorilor.

Fără a aştepta răspunsul prizonierului, chirurgul s-a apucat să panseze alţi răniţi.

I s-au trimis apoi cele două cadavre pentru a le îngropa în vecinătate.

Surugiul a urcat din nou pe banchetă. Cei trei bandiţi încă în viaţă, se înţelege şi Ned Marsden, au fost aruncaţi în trăsură, şi în compania lui Frank Powell. Frank, Sam şi-a continuat călătoria. Destul de liniştit şi indiferent, de parcă n-ar fi fost eroul unei lupte sângeroase, în care el era să-şi piardă viaţa.

Între timp, Buffalo Bill singur în munţii sălbatici, se aşezase să examineze planul şi diferite alte hârtii pe care le găsise asupra lui Ned Marsden. El a rămas la convingerea absolută că prizonierul său era unul din membrii temutei bande de criminali, al cărei şef se numea Red Robin. Harta lui arăta printre altele că adăpostul bandiţilor se găsea într-adevăr în această regiune retrasă denumită în general Wild Range. Pentru a ajunge acolo nu te puteai lipsi de un ghid. În plus, această ascunzătoare se afla într-un loc atât de prăpăstios, încât era practic inaccesibilă şi în caz de nevoie putea s-o apere doar un pumn de oameni împotriva unui întreg regiment.

Vecinătatea unui sat de indieni se adăuga şi el la securitatea bârlogului cavalerilor roşii. Pieile roşii, legate de complicităţi cu ei, puteau efectiv să obosească prin hărţuiri continue o trupă disciplinată care s-ar angaja în aceste regiuni dezolante şi să facă să sufere pierderi sensibile, fără a exista posibilitatea de a se angaja cu ei o acţiune hotărâtoare, contribuiau la siguranţa cavalerilor roşii în vizuina lor, bucurându-se de o securitate aproape absolută şi firește, din asta rezulta că bandiţii deveneau din zi în zi mai îndrăzneţi.

Ei locuiau în acest refugiu în cabane de lemn neprelucrat, unde

duceau o viață de excese şi dezmăț. Şeful stabilise un serviciu de siguranță pentru a păzi orice apropiere. Siguri pe ei, când cavalerii roşii nu se aflau în expediții de pradă, savurau în locul lor izolat al munților tot ce adunau şi putea contribui la satisfacerea viciilor lor, o veritabilă viață, mai presus de cele pe care încă nu le văzuseră până atunci.

Toate acestea Buffalo Bill le ştia. El era nevoit să recunoască că avea de o sută de ori mai multe şanse de a eşua în întreprinderea sa decât de a reuşi. Însă această considerație era cu neputință să oprească ceea ce se proiectase.

A vrea, asta înseamnă a putea, şi-a spus el însuşi. Am dus cu bine tentative cu mult mai primejdioase şi niciodată nu m-am lăsat speriat. De ce aş da înapoi de această dată?

Harta pe care o capturase de la Ned Marsden, desfăcută în fața ochilor săi, îi era relativ uşor de descifrat, datorită îndemânării şi experienței de cercetaş, de a găsi drumul bun, acolo un altul, socotit un neîntrecut cunoscător, greşea.

A doua zi dimineața, el a părăsit Red Top şi când primele umbre ale apusului s-au alungit pe pământ, regele preriei a recunoscut că se găsea în domeniul cavalerilor roşii.

El nu ignora că de la ei se revărsa una din cele mai mari primejdii din viața sa, poate cea mai mare. Dar o clipă s-a neliniştit un pic. Totuşi a urmat poteca cu toată viteza pentru a ajunge cât mai repede cu putință la vizuina bandiților.

De îndată ce a ajuns într-un loc deschis, care permitea calului s-o ia la galop, el a dat pinteni imediat nobilului animal şi acesta a zburat ca o pasăre.

Pătrundea mereu tot mai mult în adâncul lui Wild Range.

Era pentru prima oară când se aventura în această regiune şi trebuie de recunoscut că nu descoperise niciodată treceri şi nu avusese harta lui Ned Marsden.

Îşi dădea seama şi singur că-i era absolut cu neputință unei trupe fără ghid să se orienteze în acest labirint de stânci, unde fiecare pas oferea călătorului o nouă primejdie, o nouă enigmă de rezolvat.

Soarele apusese şi umbra se făcea din ce în ce în ce mai deasă, iar pădurea fără sfârşit era adâncită în întuneric pe jumătate. Deodată, Buffalo Bill a observat în spatele unui bloc de stâncă silueta unei santinele.

În acelaşi moment, de acolo a țâşnit o lumină şi a izbucnit în acelaşi timp o detunătură, iar pe la urechile cercetaşului şuierat

un glonț. Buffalo Bill şi-a ridicat instantaneu mâinile. Deasupra capului şi a strigat pe un ton plângăreț:

— Nu trage! Nu vin ca duşman!

— Dar vii cu cele mai nesuferite culori, pentru care noi te socotim un prieten, a spus cu un aer batjocoritor santinela, arătându-se puțin.

— Într-adevăr. Port uniforma armatei, a răspuns Buffalo Bill, cu aceeaşi voce plângăreață. Eu am evadat de la fort pentru a-mi salva viața şi voi fi bucuros să pot să mă refugiez la cavalerii roşii, căci sunt urmărit ca un vânat sălbatic.

— Cum s-ai petrecut lucrurile? a întrebat santinela. Cine eşti?

— Sergentul Dawe Dawson, de la cavalerie... adică am fost sergent înainte de a dezerta.

— Ah! Ah! Am citit câte ceva pe acolo pe undeva. Ai ucis pe unul din camarazii tăi şi ai fugit. Cum ai putut să scapi din nou?

— Asta nu mi-a fost prea greu. Mi-a fost mult mai greu să vin până aici, a declarat falsul dezertor.

— Cine ți-a arătat drumul?

— Nimeni. Teama de a nu cădea din nou în mâinile persecutorilor m-a împins aici.

— Şi te-ai aventurat până aici pentru a te înrola la cavalerii roşii? a mai întrebat santinela.

Acesta a rămas adăpostit după blocul de stâncă şi nu i se vedea decât capul cu barba sa zbârlită.

Banditul ținea în fața lui, sprijinită pe piatră, țeava puştii gata să tragă şi îndreptată spre pieptul cercetaşului.

— Ei bine, poți să te lauzi că eşti osândit să devii un nelegiuit, a declarat santinela cu o aparentă seriozitate. Vei ucide pe unul din camarazii tăi şi pe deasupra, vei evada pentru a doua oară! Se înțelege, îți vei bate cu totul joc de conştiință. La ce ne vor mai servi prizonierii dacă nu le mai rămâne nimic?

El a izbucnit în râs şi a făcut cu ochiul semnificativ.

— Bine, camarade! Te voi conduce la şef... Dar spune-mi totuşi, prin ce minune ai putut să ne găseşti?

— Ştiam că fortul cavalerilor roşii se află la Wild Range. Atunci am rătăcit de colo până colo, în singurătate, până ce am găsit urme de potcoave, pe care le-am urmat pas cu pas.

— După toate, chestiunea este posibilă. Hm! Camarade, ai venit cel puțin singur?

— Desigur, l-a asigurat falsul dezertor. Înțelegi că eu n-am ținut să fiu urmat de un însoțitor.

Banditul s-a pus pe râs.

— Te cred. Însă prudența este prudență. Am să fac un semnal de chemare, căci nu trebuie să-mi părăsesc postul.

Cu aceste spuse, şi-a scos revolverul şi a tras câteva focuri.

Semnalul a fost aparent auzit, căci câteva minute după aceea au răsunat paşi de cai şi curând au apărut doi călăreți, care goneau cu toată iuțeala. Ca şi santinela, cei sosiți erau îmbrăcați în roşu şi fața le era în mod barbar zugrăvită cu aceeaşi culoare.

Călăreau nişte roibi de o frumusețe fără seamăn şi erau înarmați până în dinți. Apropiindu-se, ei au examinat cu un aer suspicios pe aşa-zisul dezertor.

— Camarazi, acest om spune că a evadat din fort. Trebuie să vă amintiți că noi am citit în stație un afiş privitor la un dezertor, sergentul Dave Dawson, se promiteau cinci sute de dolari aceluia care-l va aduce mort sau viu. Ei bine, iată omul în chestiune.

— Eşti într-adevăr Dave Dawson? a întrebat unul din noii veniți.

— Aş vrea să vă arăt o hârtie... dar sunt eu, a declarat Buffalo Bill. Dacă vreți să aveți dovezi, oferiți-mă fortului şi veți vedea dacă nu valorez cei cinci sute de dolari!

Călăreții au început să râdă şi unul din ei a reluat pe un ton glumeț:

— Oh! Oh! Capul meu, al meu este pus la prețul de cinci mii de dolari şi camaradul meu care iată deține recordul. Dar cum ai venit aici?

— Eu i-am spus deja santinelei şi voi repeta în prezența şefului vostru, dacă sunteți de acord să mă conduceți în fața lui.

— Bine! Însă va trebui mai întâi să te legăm la ochi. Şi reține bine, dacă şeful găseşte o nepotrivire cât un fir de păr în povestea ta, vei fi un om mort şi în acest caz ai fi făcut mai bine să te fi lăsat să fii împuşcat la fort decât să vii ca să vezi moartea cu ochii la noi.

Cu această intrare în joc puțin încurajatoare. Cei doi oameni s-au apropiat de Buffalo Bill şi i-au luat armele. Apoi i-au pus o cârpă pe ochi şi l-au dus cu ei.

Când i s-a luat legătura de la ochi, el se afla în cea mai veselă vale imaginată de un poet.

Complet înconjurată de stânci abrupte, care o formau, această vale era strâmtă şi adâncă. O străbăteau şerpuind numeroase râulețe. Ochiul se odihnea pretutindeni pe un frunziş verde, pe lângă care caii şi vitele, în număr mare, păşteau la o umbră deasă. În vale creşteau grupuri de arbori umbroşi şi printre ei se înălțau

cabanele din lemn ale bandiților. Fiecare din ele era înconjurată de o grădină drăguță, bine întreținută, unde creşteau tot soiul de legume, de salate, flori şi pomi fructiferi.

Casa şefului se distingea prin dimensiunile sale deosebit de mari. Ea era înconjurată de o verandă largă, sub care trebuia să fie deosebit de plăcut să rămâi aşezat la răcoare pe timpul căldurilor verii. În fața intrării se ațineau doi câini negri şi giganți cu ochi răutăcioşi.

Aceştia slobozeau lătrături înăbuşite. Însă nu s-au mişcat deloc când cei doi bandiți au urcat scara ce ducea spre casă, intrând înăuntru.

Şeful se găsea în prima, aşezat la o masă din lemn neprelucrat, care era acoperită de aur şi de bilete de bancă.

Buffalo a înțeles că şeful era ocupat să împartă între bandiți prada din ultimele furturi.

El şi-a întors involuntar privirile spre aurul pătat de sânge, care nu fusese câştigat decât prin jaf. Atenția i-a fost atrasă cu atât mai mult de Ted Robin, cu cât căpitanul bandiților nu s-a lăsat întrerupt în numărătoarea sa de sosirea oamenilor care aduceau pe pretinsul dezertor.

Acest examen i-a fost suficient pentru a înțelege pentru ce acel om era privit ca un zeu de cei pe care-i comanda şi de ce exercita asupra lor o autoritate atât de completă. Într-adevăr, toți se înclinau în fața energiei sale, a perspicacității lui superioare, a lipsei absolute de scrupule şi a curajului de neînfrânt.

Red Robin era un bărbat frumos, frumos ca un Lucifer după alungarea lui. Trăsăturile îi erau bine proporționate, ochii strălucitori şi expresivi. Barba de un negru ca smoala şi părul capului de aceeaşi nuanță contrastau ciudat cu îmbrăcămintea. Aceasta era în întregime roşie, chiar şi cizmele înalte elegante. Găitanele şi baretele erau ornate cu pene de struț, care purtau straniile ace de aur.

Când şeful a observat pe cei doi oameni cu prizonierul lor, le-a făcut semn să se retragă sub verandă şi el n-a întârziat să li se alăture. Mersul îi era un pic greoi. La fiecare pas îi sunau pintenii de aur.

Cu o privire străpungătoare, el l-a examinat o secundă pe omul care stătea în fața lui în uniformă de sergent.

— Ei bine, băieți, ce pasăre ați mai prins? a întrebat el cu o voce sonoră, cercetând în acelaşi timp pe bandiți cu o privire.

Unul din ei i-a raportat istoria aflată de la santinelă.

— Ah! a exclamat laconic căpitanul după ce omul a terminat de vorbit.

Şi el a examinat din nou statura atletică a cărui faţă exprima după toate aparenţele sinceritate.

— De ce totuşi ai dezertat? a întrebat în cele din urmă.

— Am avut nefericirea să ucid un prieten, un camarad cu care m-am certat. N-am făcut-o cu intenţie. Vreau să spun că n-am intenţionat să-l ucid. Dar consiliul de război m-a condamnat la moarte. Am profitat de o ocazie favorabilă pentru a evada în noaptea de după condamnare. M-au prins însă şi am fugit din nou şi de această dată temnicerul n-a mai închis uşa după mine.

Şeful a rămas cu braţele încrucişate. Era rezemat cu spatele de balustrada verandei şi continua să-l examineze atent pe prizonier.

— Cum te numeşti?

— Dave Dawson, sergent în al treilea escadron al regimentului unsprezece de cavalerie.

Red Robin a înclinat capul cu un aer satisfăcut.

— Asta-i o treabă bună, camarade, a spus el încrezător. Eu am citit un afiş ce purta acest nume, acum, în urmă cu puţin timp, şi la fort se făgăduiau cinci sute de dolari aceluia care te va preda mort sau viu. Generalul a ordonat să fie publicat, nu-i aşa, hai?

— Adevărat, a replicat dezertorul. Cu siguranţă că dumneata n-ai vrea ca să-i meriţi? a adăugat el.

Căpitanul bandiţilor nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Ei! Este totuşi o sumă, a declarat el cu un aer vesel. Dar întrucât demonul Mammon ne răsplăteşte peste măsură cu darurile sale, noi nu te vom retrimite deocamdată pe banca condamnaţilor.

— Mulţumesc mult, şefule!

— Povesteşte numai cum ai putut găsi drumul la ascunzătoarea noastră?

— Am rătăcit pe câmpuri căutând mereu să evit soldaţii. În cele din urmă am găsit o cărare care conducea încoace spre munţi. Eu mi-am zis că nimeni nu venea de obicei în Wild Range. Însă auzisem întotdeauna că aici locuiau cavalerii roşii. Atunci m-am gândit că nu voi putea să mă ascund mai bine decât printre ei. Şi iată de ce am urmat traseul până aici. Asta era o întreprindere grea, căpitane, şi eram tare tulburat. Însă până la urmă am înţeles că alesesem calea bună. Căci o lumină strălucitoare în faţa ochilor şi un glonţ fluierând pe la urechi m-au făcut să-mi dau seama imediat că era santinela voastră care mă întâmpina cu acest salut

prietenesc.

Şeful bandiților a avut încă o dată o scurtă exclamație de râs, apoi a declarat pe un ton ironic:

— Şi glonțul lui nu şi-a atins ținta? Să-l ia ciuma de neîndemânatic!

— Dacă nu s-ar fi mişcat atât calul meu, omul m-ar fi încârlionțat bine. Glonțul a trecut poate la un sfert de deget, a răspuns Buffalo.

— Îmi este egal. Omul ar fi trebuit să tragă mai bine, deşi în acest caz sunt bucuros şi fericit că el a ratat lovitura, a reluat Red Robin. În ce te priveşte pe tine, vrei într-adevăr să te asociezi nouă?

Buffalo Bill a susținut privirea întrebătoare a şefului.

— Da, a spus el, sunt liber ca pasărea din văzduh, ca cerbul din vale. Eu nu țin decât la viață şi sunt indignat de tratamentul care mi l-au aplicat. Fii sigur că pot ciurui de departe pe aceşti călăreți, şefule, ce poartă aceste boarfe detestate – şi el şi-a arătat uniforma – şi-i voi arunca jos de pe cai fulgerător!

— Eşti deci un atât de bun trăgător? a întrebat şeful bandiților.

— Am fost cel mai bun din regiment.

Căpitanul i-a arătat un vultur care descria cercuri mari în văzduh la cel puțin două sute de metri deasupra văii.

— Eşti în stare să dobori pasărea aceea? l-a întrebat Red Robim şi a luat surâzând propria puşcă ce atârna într-un cui pe verandă.

— Care? Aceea? E destul de aproape...! Însă cum doriți dumneavoastră!

Buffalo Bill a luat puşca din mâinile lui Red Robin şi după ce a ochit o clipă, a tras.

Mirat, şeful l-a examinat mai întâi pe trăgător, apoi a privit în sus.

— Greşit! a strigat el zeflemitor.

— Nu, atins! El a primit plumbul în cap, pariez. Aripile bat încă mecanic, însă vezi. El cade!...

Red Robin a lăsat să-i scape involuntar un strigăt de admirație. Cu o atenție tăcută, el a urmărit căderea păsării de pradă, care a picat la mică distanță. I s-a adus pasărea şi a recunoscut că falsul sergent spusese adevărul. Vulturul fusese atins la cap. Avea o anvergură de cel puțin doi metri.

— Iată o lovitură bună, prietene! a strigat Red Robin pe un ton de cunoscător. Sunt cel mai bun trăgător. Dar îmi va fi greu să concurez cu tine!

El i-a întins mâna cercetaşului şi după o scurtă gândire, a adăugat:

— Cu puțin timp în urmă, locotenentul meu a fost ucis cu o împuşcătură într-un atac. Eu nu am dat încă de un succesor. În prezent cunosc unul. Bate palma, Dave Dawson. Tu eşti locotenentul meu!

— Iată o vorbă bună! a exclamat dezertorul în aparență copleşit de bucurie. Iată mâna mea şi vei vedea curând că sunt bun la câteva treburi, şefule!

— Nu mă îndoiesc, a replicat căpitanul, cine printr-o şansă, nu poate deveni, în dublul înțeles al cuvântului, Buffalo Bill! Lucrul e firesc. Ia pentru această noapte cabana aflată alături de a mea. Îți voi oferi unul din costumele noastre stacojii, ca să te pot prezenta mâine la adunarea tuturor oamenilor mei.

Cu acestea, Red Robin s-a despărțit de noul său locotenent cu o altă strângere de mână şi a cerut să fie condus de către cele două santinele la cabană. Mai puțin spațioasă decât cea a şefului, însă destul de curată şi cochetă, locuită altădată de către fostul locotenent. Hainele şi armele acestuia din urmă atârnau încă în cuiere.

El trebuie să fi avut cam aceeaşi înălțime ca şeful cercetaşilor, căci Buffalo Bill i-a încercat bluza sa roşie şi ea îi venea destul de bine.

Cei doi bandiți care l-au condus pe falsul Dave Dawson la locuința ce-i era destinată îl priveau de-acum ca pe locotenentul lor şi se grăbeau în consecință să-i satisfacă toate dorințele.

Ei aveau mărturia deplinei încrederi pe care i-o acordase Red Robin şi nu exista mici un motiv de neîncredere. Devotamentul celor doi oameni a fost la rândul său răsplătit când Buffalo Bill le-a spus că adusese în sacoşa şeii sale două sau trei sticle cu un whisky demn de pivnița unui coniac veritabil. În acest fel nu i-a fost greu şefului cercetaşilor de a scoate de la cei doi netrebnici tot ceea ce voia să ştie.

El a aflat că cele două treceri care duceau în vale erau păzite fiecare de câte o santinelă, pe care le supravegheau şase ore.

Nu era necesar de a se stabili posturi mai puternice, pentru că un singur om putea cu uşurință să oprească cincizeci de adversari destul de multă vreme pentru a permite apărătorilor să sosească.

Trecătoarele erau destul de strâmte, încât cavalerii puteau să treacă cu greu câte trei deodată. Buffalo Bill îşi dăduse deja seama de asta atunci când venise şi ştia deja că locurile unde se postau

una sau mai multe santinele era admirabil alese. Din locul unde se afla se observa drumul îngust de acces pe o lungime de mai mult de o milă. Întrucât stâncile dominau pe multe sute de metri fundul crevasei, era cu neputință unor intruşi să se aventureze aici. Aceştia se ofereau la discreția briganzilor instalați pe creste, fără apărare, ca oile la abator.

Buffalo Bill a ştiut de asemenea de la noii săi prieteni, care nu se îndoiau defel că se preamăreau ei înşişi în felul acesta, prin confidențele lor şi informațiile amănunțite împotriva forțelor cavalerilor roşii.

Banda se compunea pentru moment din treizeci şi cinci de oameni, din cei treizeci, se înțelege, şi Red Robin, se găseau în tabără, în timp ce cinci se aflau în recunoaştere. Aceşti cinci bandiți, cititorul şi-a dat seama, erau Ned Marsden şi cei patru călători cărora surugiul nebun le jucase o farsă atât de răutăcioasă.

Buffalo Bill a mai înțeles că santinelele erau schimbate la miezul nopții. Schimbul se făcea fără nici o ceremonie. Noua santinelă încăleca pur şi simplu pe cal şi se îndrepta la „catedră"- în acest fel bandiții denumeau postul lor – care era atât de ridicat, încât după el putea să se ascundă în întregime un om călare.

Sosit acolo, noul venit prelua locul vechii santinele, care revenea în tabără. El nu avea nici ronduri de control, nici patrule. De altminteri, era interzis cavalerilor roşii să se apropie de santinele prea mult, încât acestea să nu tragă cu arma şi să dea alarma. Ele aveau consemn să deschidă focul chiar asupra camarazilor lor, dacă aceştia din urmă voiau să părăsească tabăra fără autorizație.

Din toate acestea, Bill a tras concluzia că Red Robin nu avea încredere în oameni şi că el îi ținea chiar în tabără sub o severă supraveghere, într-un soi de captivitate.

— Prietenii mei, sunt obosit, a declarat Buffalo atunci când unul din cavalerii roşii, pe jumătate beat, l-a făcut să înțeleagă că era rândul lui de a prelua la miezul nopții locul santinelei, prezentându-se în fața aşa-zisului dezertor. Nu va fi prea rău pentru tine, camarade, să te lungeşti un pic înainte de a veni ora. Ştiu din experiența mea câte gărzi confundă multă vreme miezul nopții cu zorii.

— La ai noştri nu ne vine totuşi prea greu. Nu ne temem de nimic, a declarat banditul râzând. Nimeni nu va şti să găsească ascunzătoarea noastră. De asemenea, ne mai întindem şi pe pământ pur şi simplu şi dormim. Aceasta-i modalitatea cea mai

comodă de a-ți face garda.

Cu acestea, cei doi cavaleri roşii s-au despărțit de Buffalo Bill, ducând cu ei impresia că noul locotenent era un „om de viață”.

Se înțelege de la sine că ar fi fost mult mai puțin bucuroşi de „noua achiziție” a căpitanului lor dacă şi-ar fi putut da seama de adevăratele planuri ale pretinsului Dave Dawson.

CAP. XII
NIMICIREA CAVALERILOR ROȘII

Când Buffalo Bill a hotărât să caute leul în sălaşul său, nu s-a omis o clipă faptul că el dădea piept cu o primejdie formidabilă.

Nu excludea din gând probabilitatea ca proiectele să-i eşueze... cu ce consecințe pentru el? În această privință el nu ştia nimic, însă trebuia să se teamă de ce era mai rău. Pentru a evita, atât cât era cu putință, o nereuşită, convenise împreună cu credinciosul său frate de arme Frank Powell ca acesta în fruntea a şaisprezece oameni de elită. Aleşi chiar de Buffalo Bill, să se mențină pe urmele şefului cercetaşilor şi să se străduiască să înainteze chiar din prima zi în urma lui, la o distanță atât de mare cât era cu putință. Trupa urma să-şi facă bivuacul pentru noapte şi să aştepte ca Buffalo Bill să le trimită noi instrucțiuni.

Dar acum cercetaşul îşi dădea seama că precauția era inutilă, de vreme ce supravegherea riguroasă exercitată la marginea taberei de către bandiți îl punea în imposibilitate de a ieşi sau de a trimite vreun mesaj printr-un mijloc oarecare ar fi fost. Santinela nu lăsa să treacă pe nimeni.

Era o dificultate la care Buffalo Bill nu se gândise şi care amenința să-i creeze cele mai grave neplăceri, căci nu intrase în vederile sale că avea să depună a doua zi dimineața un jurământ de fidelitate. Nu vedea totuşi mijlocul de a evita aşa ceva, fără a-şi risca viața dacă nu reuşea să-şi introducă la timp prietenii în tabăra cavalerilor roşii. Ştia exact cât timp îi trebuia pentru a se merge de la Red Top la ascunzătoarea din Wild Range.

Plecase dimineața şi sosise înainte de a se lăsa noaptea. De acord cu cele convenite, Frank Powell trebuia să fi părăsit Red Top cu trupa sa spre amiază şi era posibil să fi înaintat mult mai repede pe urmele lui Buffalo.

Pentru un căutător de piste ca Frank Powell, treaba nu avea cum să fie grea, căci Buffalo avusese mare grijă să lase după el urme desluşite ale trecerii sale.

El trebuia să admită că micul grup de călăreți mersese mai repede decât Buffalo însuşi, căci acesta fusese obligat să întrerupă cursa foarte des, pentru a coborî de pe cal, a rătăci în regiune şi a

studia toate lucrurile care-l împiedicau să avanseze foarte rapid şi care nu opreau trupa lui Powell, întrucât acesta găsea drumul gata trasat şi putea să meargă fără obstacole până noaptea. Nici animalele, nici oamenii nu aveau nevoie de odihnă lungă la drum, deoarece unele şi alții erau antrenați la raiduri mult mai obositoare. Când Buffalo Bill a cântărit în amănunt ce era pentru şi ce era împotrivă, şi şi-a oprit calculele, a tras concluzia că prietenul său se găsea la zece, sau poate, la şase mile de tabără. El şi-a întemeiat planul pe această ipoteză, care avea toate argumentele certitudinii. Ideea sa era pe cât de simplă, pe atât de temerară şi trebuia un om destul de îndrăzneț ca cercetaş pentru a te gândi măcar de a o pune în execuție. Buffalo Bill ştia, după cum noi am văzut de curând, că Lloyd Perkins, acel cavaler roşu, care trebuia să preia la miezul nopții paza trecerii prin care urma să fie introdus grupul de cercetaşi, era în stare de ebrietate destul de avansată şi că după declarația fără ruşine pe care acest viteaz o făcuse spontan, el îşi petrecea de preferință dormind timpul de gardă.

Dacă cercetaşul reuşea să surprindă această santinelă puțin scrupuloasă, s-o lege şi să-i pună căluş înainte ca ea să dea alarma, partida putea fi socotită ca şi câştigată. O repetăm, în tabăra cavalerilor roşii nu existau nici ronduri, nici patrule. Înainte de ora schimbării santinelelor, asta însemna înainte de ora şase dimineața, nimeni nu putea să observe că paznicul uneia din treceri fusese surprins, legat şi cu căluşul la gură.

Pentru această treabă îi rămâneau cercetaşului cel puțin exact cinci ore, pe care le putea folosi la reuşita acțiunii sale. El s-ar fi urcat pe calul santinelei surprinse şi ar fi gonit înaintea prietenilor săi.

Dacă aceştia din urmă se țineau de cuvânt, Buffalo îi întâlnea în cel mult două ore. Însă trebuia să folosească bine acest timp, căci drumurile erau, îndeosebi noaptea, extrem de periculoase.

Trupa avea jumătate de oră pentru a se pregăti şi alte două ca să ajungă la ascunzătoarea cavalerilor roşii.

Trecerea avea să fie liberă deci cel puțin o jumătate de oră înainte ca santinelele să fie ridicate. Cercetaşii ar fi intrat în tabără atunci când bandiții dormeau în pace.

— Ei bine, nu mi-a rămas altă cale să aleg, a tras concluzia Buffalo Bill pentru sine. În cazul cel mai rău, dacă noi nu vom putea reveni la tabără, vom renunța pentru a reveni să capturăm altădată banda. Ocazia ar putea să fie atunci mai puțin favorabilă.

Însă eu cunosc cel puțin în prezent poziția uneia din trecători şi voi vedea dacă nu este cu putință să urc pe creasta stâncoasă care domină şi ajunge la santinelă.

Cercetaşul s-a aruncat atunci pe patul de campanie din cabana sa, ca să apuce câteva clipe de somn binefăcător. Gândul că se afla în bârlogul duşmanilor săi mortali, care s-ar fi năpustit asupra lui ca nişte lupi furioşi dacă şi-ar fi putut da seama de adevărata lui personalitate, mu era în stare să-l împiedice să doarmă liniştit. Şi nu se simțea mai emoționat de primejdia aventurii ce se desfăşura, când s-a trezit la miezul nopții.

.....

Buffalo Bill s-a trezit deci punctual la miezul nopții. El n-a mai rămas multă vreme în cabană. Însă admirabilul său instinct îi permitea deja să se familiarizeze cu dispunerea locurilor şi ştia să găsească cel mai mic obiect în obscuritate.

El n-a aprins defel lumina şi a pornit prin întuneric ca să ia armele şi şi-a aruncat puşca cu repetiție pe umăr. N-a uitat cu atât mai mult să-şi prindă de centură un lasou.

La venire, cercetaşul fusese condus cu ochii legați prin trecere până jos în tabără. Însă o asemenea stratagemă nu putea reuşi cu Buffalo Bill. De mulți ani de experiență se obişnuise să observe pasul calului, felul lui liniştit sau dur, respirația, modul cum forăia şi a reținut din aceste semne învățămintele cele mai prețioase asupra naturii solului şi a regiunii pe care o străbătea. El ştia deci că valea se adâncea într-o crevasă de stânci înguste, largă abia de cinci de picioare, care se întindea pe o lungime în jur de jumătate de milă, făcând cotituri sinuoase continue şi trecea pe sub „catedra" postului natural format de stânci.

Când Buffalo Bill a deschis fără zgomot uşa casei sale şi a ieşit la aer liber, luna răsărise şi arunca o lumină destul de vie asupra pământului. În vale domnea un calm profund şi în cabanele răspândite ale cavalerilor roşii nu se vedea nici o lumină. În tot cazul, Buffalo Bill a judecat prudent de a rămâne în umbră.

Din fericire, el nu era obligat să treacă pe dinaintea celor doi câini de pază de la casa şefului. Aceştia au mârâit totuşi un pic şi şi-au ridicat capetele pentru a asculta, atunci când a ieşit din cabană, însă el a dispărut atât de repede şi cu destul de puțin zgomot, încât dogii s-au întors ca să doarmă.

În întreaga vale nu se auzea absolut nimic, decât câteodată mugetul surd al vreunui bou sau nechezatul vreunui armăsar ce păştea.

Buffalo Bill a ajuns fără piedici la defileul învăluit într-o noapte adâncă. Luna, înălțată doar de vreo oră, lumina doar culmea pereților stâncoşi. Dar asta nu pitea să-l oprească pe cercetaş, care după o clipă, a văzut prin întuneric aproape tot atât de bine ca şi ziua, cu băgare de seamă şi tenacitatea unui alergător indian, Buffalo Bill înainta mereu. El se ferea să facă cel mai mic zgomot, asigurându-se la fiecare pas înainte de a pune piciorul pe pământ, pe care nu întâlnea nici crengi uscate, nici alte obstacole.

Când, după calculele sale a fost aproape de „catedră", el a adăugat la mersul său o şi mai sporită precauție, oprindu-se la fiecare clipă pentru a asculta, cu respirația oprită, dacă nu se mişcă ceva prin apropiere.

În sfârşit, a auzit un zgomot care avea o oarecare asemănare cu cel al unui lemn tăiat uşor de un ferestrău. Un surâs şters rătăcea pe buzele somnorosului. El a înțeles că bravul Lloyd Perkins îşi vedea de gardă în felul său, adică dormea adânc, fără să se îngrijoreze dacă sforăia sau nu.

Uimirea banditului nu a fost mică atunci când s-a smuls din dulcile sale visuri de strânsoarea unui lasou şi un minut după asta solid legat şi cu un căluş pus de către „noul locotenent", care urcându-se pe cal, a pornit în galop ca un diavol, cu riscul de a-şi rupe gâtul.

Ceea ce este de spus, vigilentului Lloyd nu i-a trebuit multă vreme să înțeleagă ce i se întâmplase. La primele luciri ale zilei a auzit un ropot de copite de cai pe solul pietros şi curând după asta a văzut năpustindu-se o trupă de călăreți, care trecând pe sub „catedră" a pătruns în tabără. După vreo câteva minute, el a auzit salve de puşcă răsunând în vale şi se felicita în sine că nu fusese împuşcat. Presupunea pe drept că lucrurile nu trebuiau să meargă bine pentru camarazii săi, cavalerii roşii, şi se înțelege, şefului lor, Red Robin.

El nu se înşela. Căci însuşi Red Robin şi zece din tovarăşii săi căzuseră după o apărare eroică, în timp ce alții, în cea mai mate parte grav răniți, au ajuns în puterea învingătorilor. Din nefericire, cercetaşii pierduseră şi ei patru dintre ai lor.

……

În săptămâna următoare, cei douăzeci de supraviețuitori, şi printre ei Ned Marsden, au fost spânzurați la fort.

Sam and Renes de Soie a continuat, ca şi înainte, să ocupe postul greu şi primejdios pe drumul poştal, curățat de bandiți. Dar caracterul i-a rămas transformat şi el a păstrat aceeaşi dispoziție

taciturnă.

Când Buffalo Bill, marele cercetaş, i-a întins mâna şi i-a urat cu cordialitate bună ziua, s-a văzut totuşi trecând pe trăsăturile pustiite ale feţii sale o expresie fugară de bucurie. El părea să înţeleagă că dacă regiunea era definitiv curăţată de banda cavalerilor roşii, din partea cărora a avut atât de suferit, asta se datora acestui om fără teamă şi de asemenea, graţie lui el îşi va putea conduce fără primejdie călătorii la destinaţie.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAP. I JEFUIREA DILIGENŢEI 3

CAP. II FĂGĂDUIALA LUI BUFFALO BILL 6

CAP. III NEBUNIA CONDUCTORULUI 10

CAP. IV PE URME 12

CAP. V PANA ROŞIE 15

CAP. VI FUGA LUI SAM 23

CAP. VII RELUAREA CONDUCERII DILIGENŢEI 30

CAP. VIII RILEY CERE SATISFACŢIE 35

CAP. IX CRIMINALUL PRIZONIER 43

CAP. X UN ATAC PERFID 48

CAP. XI O ÎNTREPRINDERE TEMERARĂ 53

CAP. XII NIMICIREA CAVALERILOR ROŞII 64

CUPRINS 69

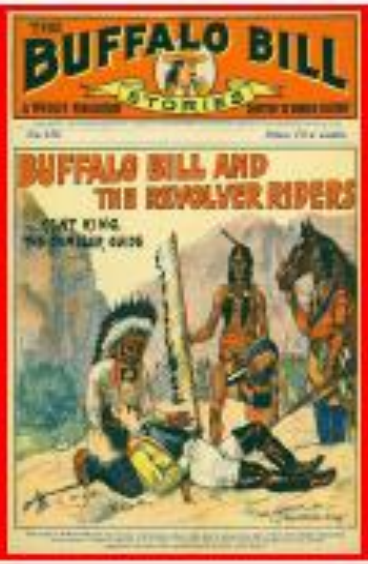

SERIALE LITERARE DE AVENTURI

DIME NOVELS

În România este cunoscut, printre primele seriale literare de aventuri, cel intitulat „Aventurile piei-roşii" , editat la Braşov în 1891, cu broşuri de dimensiuni reduse. Desigur, ulterior au urmat şi altele în acelaşi format, mult apreciate de cititori.

În aceeaşi perioadă, în Statele Unite se bucurau de o multă popularitate serialele de povestiri, apărute pe la jumătatea secolului XIX, de dimensiunea unei reviste mari, cunoscute sub denumirea de „dime novels", adică romane de zece cenţi.

Majoritatea lor tratau teme reale sau fictive din realităţile ţării la acele vremuri, pe primul loc situându-se subiecte din Vestul Îndepărtat.

Unul din personajele preferate ale serialelor era celebrul cercetaş al armatei americane Buffalo Bill, care a intrat triumfător în paginile renumitei publicaţii în anul 1869, ca „rege al oamenilor frontierei." Serialele cu Buffalo Bill au ajuns şi în Europa, dar nu şi înRomânia,unde în absenţă de copyright,renumitul erou a fost cunoscut doar din câteva consemnări rare.